

งานิยปุฐา ๒๕๕๑

จานียปูชา ๒๕๕๑

พระราชสังวรญาณ (พุทธ จานियो)

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม

เรียบเรียง : ดร. ดาราวรรณ เต็มอุดม

ปก : ทรงวุฒิ นิตยธีรานนท์, ดิสสกร ภูณธร, ธนา เลิศวนารินทร์
(ภาพ "Water Lilies" โดย Monet)

ISBN : 978-974-04-0997-7

ท่านที่ต้องการหนังสือ จานียปูชา กรุณาเตรียมซอง ขนาด ๖ x ๙ นิ้ว
พร้อมติดแสตมป์ ๖ บาท จ่าหน้าซองถึงตัวท่านเอง ส่งมาที่

ดร. ดาราวรรณ เต็มอุดม ๒๕๖ มิตรภาพ ซอย ๑๕

ถนนมิตรภาพ อำเภอเมือง นครราชสีมา ๓๐๐๐๐

ผู้ที่ต้องการร่วมทำบุญในการจัดพิมพ์ กรุณาโอนเงินเข้า บัญชีธนาคารไทย
พาณิชย์ สาขานครราชสีมา จ.นครราชสีมา หมายเลขบัญชี ๖๖๖-๒ ๑๓๕๖๘๘-๗
ชื่อบัญชี ดร. ดาราวรรณ เต็มอุดม (เพื่อการจัดพิมพ์หนังสือธรรมะของหลวงปู่
พุทธ จานियो)

หรือส่งธนาคัติ สั่งจ่าย ปณ. อัมพวัน ถึง ดร. ดาราวรรณ เต็มอุดม ตาม
ที่อยู่ข้างบน

พิมพ์ที่ บริษัท ชวนพิมพ์ 50 จำกัด

๕๑๓/๑๒๔ ซอยเจริญสุขนิทวงศ์ ๓๗ (วัดเพลงวิปัสสนา) ถนนศรีสุขนิทวงศ์

แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๐-๒๕๑๒-๕๕๖๐ โทรสาร ๐-๒๕๑๔-๖๕๕๗ มือถือ ๐๘-๙๖๗๕-๓๕๒๒

นายจิโรจน์ ศรสงคราม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๑

สารบัญ

	หน้า
● วาจาสิทธิ์หลวงปู่สิงห์	๑
● ท่านพ่อลีสอนหลวงพ่อ	๒
● การถอนพุทธรูปของพ่อแม่ครูอาจารย์	๔
● ของเล่นพระอริยะ	๖
● ดอกไม้พญามาร	๘
● กรรมฐานไม่แสวงหาเครื่องรางของขลัง	๑๑
● ชีวิตต้องสู้ คำดูหมิ่นคือยาชูกำลัง	๑๒
● ลางสังหรณ์	๑๔
● เลี้ยงหมูขาย บาปใหม่	๑๖
● สอนตนก่อนแล้วจึงสอนผู้อื่น	๑๗
● ผู้รู้จริงจะไม่คุยโวโอ้อวด	๑๘
● ของแท้ ธรรมนำวัตถุ ของเทียม วัตถุบังธรรม	๒๐
● อวดอุตตริมนุสสธรรม	๒๑
● บารมีธรรมชักนำศรัทธา	๒๒
● ธรรมนิยมกรรมฐาน	๒๔
● ธรรมะคุ้มครองแม้ในความฝัน	๒๖
● ปาติโมกข์คือหลักการปกครองคณะสงฆ์	๒๗
● ไม่มีเจตนาไม่เป็นอาบัติ	๒๘
● ปาราชิกข้ออื่นนาทาน	๓๐
● อาบัติที่เกี่ยวข้องกับอิสตรี	๓๒
● อาการที่พระต้องอาบัติ	๓๓

	หน้า
● จับแฉะลึกครั้งใหญ่	๓๔
● อาบัติเบา	๓๖
● พระเกิดเป็นเปรตเพราะทำผิดวินัย	๓๗
● กฎของสังสารวัฏ	๔๒
● การตรวจศีลคือการภาวนา	๔๓
● ศีล เป็นตัวการสำคัญในการเข้าถึงมรรคผล	๔๔
● คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นสังฆธรรม	๔๕
● “พุทธะ” คืออะไร	๔๖
● ชาวพุทธต้องเข้าใจเรื่องสมาธิให้ถูก	๔๗
● สมาธิของแท้ต้องอย่างนี้	๔๘
● มือใหม่หัดสมาธิ	๕๐
● ภาวนาได้ทุกเวลาทุกโอกาส	๕๒
● อยากรูปฏิบัติกรรมฐาน ไม่ต้องหนีเรียนเข้าวัด	๕๔
● อย่าเถียงกันเรื่องสมาธิ	๕๖
● สมาธิคลายเครียด	๕๗
● สมาธิบำบัด	๕๘
● รักษาโรคด้วยสมาธิ	๖๐
● อย่างไรจึงจะเรียกว่าภาวนาได้ผล	๖๒
● มิจฉาสมาธิพาไปหาบาปหากรรม	๖๓
● สัมมาสมาธินำไปสู่การรู้ธรรมเห็นธรรม	๖๔
● สมาธิสะกดจิตก็ผิดทาง	๖๖
● ใช้นิมิตผิดทาง ระวังจะกลายเป็นการทรงวิญญูญาณ	๖๗
● ดูนิมิตใน (ร่างกาย) ได้ความรู้แจ้ง	๖๘

	หน้า
● พลังพุทธะ-พลังจักรวาล	๗๐
● พลังพุทธะไม่ได้หายสาบสูญไปจากโลกนี้	๗๑
● สร้างพลังพุทธะด้วยพลัง ๕	๗๒
● พลังศรัทธารักษาโรคภัย	๗๔
● พลังสะกดจิต	๗๖
● พลังจิตอิสระคือความเบา พึ่งพลังภายนอกคือความหนัก	๗๘
● สร้างพลังเหนือพลัง	๘๐
● จิตสงบแล้ว รู้เห็นความเกิดดับในจิต	๘๑
● อายตนะไม่ใช่อารมณ์	๘๒
● ทางสายกลางคืออะไร	๘๔
● วิปัสสนาญาณ-ภาวนามยปัญญา เป็นอย่างไร	๘๖
● วิปัสสนาอาศัยวิปัสสนิก	๘๘
● สมณะ วิปัสสนา เกิดช่วงไหน	๘๙
● พระพุทธเจ้าสอนการละกิเลสเป็นขั้นตอน	๙๐
● ถ้ายังไม่รู้แจ้งเห็นจริงให้เชื่อพระพุทธเจ้าไว้ก่อน	๙๒
● การเกิด-ดับ ของจิต	๙๔

รับชมโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม ช่อง **Luangtabua**
ทางไทยคม ๒ ระบบ **C-Band**
รับฟังทางสถานีวิทยุ **FM 103.25**
และดูทาง Internet ที่
www.Luangta.com

ดูประวัติและธรรมบรรยาย หลวงพ่อพุธ ฐานิโย
ที่ **www.thaniyo.com**

..... วาจาสิทธิ์หลวงปู่สิงห์

ความมหัศจรรย์ของหลวงปู่สิงห์ ตอนที่ท่านหล่อพระพุทธรูป ๒ องค์ ชาวบ้านเขาเอาสตางค์แดงมาถวาย ท่านทำหีบไม้โตขนาดนี้ เตี้ยวันนี้ยังมีเหลืออยู่ เอาสตางค์แดงใส่ไว้เต็ม เอาเทินกันไว้ ที่นี้พวกผู้ร้ายมันก็มา มากก็บอกว่า “หลวงปู่ ขอเงินไปใช้หน่อย” ท่านก็บอกว่า “เงินไม่มี มีแต่สตางค์แดง” สตางค์แดงตอนนั้นมันใช้ได้อยู่นี่ “สตางค์แดงก็เอา” ท่านก็บอกว่า “นั่น หีบวางอยู่นั้น อยากได้ก็เอาไป แต่ว่าเอามากไม่ได้นะ เอามาก บาป!”

๑

เมื่อก่อนนี้ ประตูดับนอกทางนี้ มันก็แบกออกไปนี่ พอตีทหารอากาศมาเจอเข้า “เฮ้พวกนี้ สงสัยมันจะไปชู่เอาเงินหลวงปู่มาละซิ” พอเขาสังเกตเห็นมันหลบๆ ซ่อนๆ เขาก็มาล้อม ทหารอากาศเขาหลายคน เสร็จแล้วเขาก็รุมล้อมเอา แล้วบังคับให้มันแบกหีบเงินไปคืน พอถึงทางลง มันบอกว่า “โห้ย! หลวงปู่บอกว่าเอาไปมาก มันบาป มันบาปจริงๆ”

ท่านพ่อสี่สอนหลวงพ่อ.....

กับท่านพ่อสี่ สนิทกัน ที่แรกไม่ค่อยสนิท น้องสาวท่านไปอยู่บ้านหนองลึกข้าง อำเภอสว่างแดนดิน ใกล้เคียง กับบ้านโคกพุทรา ท่านไปเยี่ยมน้องสาวท่าน ท่านรู้ว่ามิญาติอยู่ที่บ้านโคกพุทรา ท่านก็ไปเยี่ยม ญาติผู้ใหญ่เขาเล่าให้ท่านฟังว่า หลานคนหนึ่งก็เป็นเจ้าคณะอำเภอ อยู่ที่อำเภอวารินฯ พอทำธุระ ท่านก็ไปตามหาหลวงพ่อไปเยี่ยม ไปแล้วท่านก็บอกว่า “พวกเราเป็นญาติพี่น้องกัน เรามีศักดิ์เป็นปู่ของเธอ” หลังจากนั้นก็ค่อยสนิทกันขึ้นมาเรื่อย

๒

ตอนที่ท่านสร้างวัดโสภาราม ไปกราบท่านที่ไรท่านก็ต่อว่า “ไอ้เราเป็นลูกเป็นหลาน ไม่เห็นมาอยู่ด้วยกัน แต่คนอื่นเขายังมาอยู่” ก็เลยเรียนท่านว่า “ผมไม่มาอยู่ด้วย ผมก็มาศึกษา ศึกษาแล้วผมไปปฏิบัติ มีปัญหาอะไรผมก็มาเรียนปรึกษาครั้งหนึ่ง ดีกว่าจะมานั่งเฝ้าครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็มีบุญบารมีมากล้น อติเรกลาภมันก็ไหลมาเทมา ประเดี๋ยวจะมาติดแหงกอยู่ที่นี่ ติดลาภติดยศอยู่นี้ ไปไหนไม่รอดแล้ว” ท่านก็เลยหัวเราะ

พบกันที่ไร ท่านจะไม่พูดพล่ามทำเพลงกับหลวงพ่อ พอเจอหน้ากันบ๊ีบ กราบแล้ว

“นั่งสมาธิ”

ท่านจะคุยอยู่กับใครก็ตาม ท่านจะชี้หน้าหลวงพ่อ

“เฮ้ย นั่งสมาธิ”

พอนั่งไปสักพัก ท่านก็บอก “เป็นไง นั่งสมาธิ”

“นั่งสมาธิก็ได้สมาธิ”

ท่านไม่เคยอธิบายอะไรให้ฟังกว้างขวางพิสดาร แต่ท่านจะ
ย้ำว่า

“ให้ปฏิบัติธรรมให้ต่อเนื่อง อย่าไปทำๆ หยุดๆ แต่ครั้งที่
เรานั่งสมาธิ จิตสงบหรือไม่สงบ อย่าไปท้อถอย ถึงเวลาสงบ มัน
จะสงบเอง ความสงบมันเป็นผลงาน เราแต่งเอาไม่ได้”

การถอนพุทธภูมิ ของพ่อแม่ครูอาจารย์.....

หลวงปู่สิงห์ท่านตั้งปณิธานปรารถนาพุทธภูมิเพื่อสร้างบารมี เป็นพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ภายหลังจากท่านบอกว่าท่านเลิกแล้ว เมื่อท่านมรณภาพ ตอนที่พระราชทานเพลิงศพท่าน มีพระหนุ่มๆ องค์หนึ่งไปสร้างโคลมขึ้น โคลมนี้มันมีรูปร่างเหมือนบอลูน มันอาศัยแรงลมที่เกิดจากควันไฟที่อบเข้าไป พอมันเต็มที่แล้วมันก็ลอยขึ้น อากาศไป เสร็จแล้วแกก็แต่งเครื่องสักการบูชาหลวงปู่สิงห์

“ถ้าหากว่าหลวงปู่สิงห์สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว ขอให้โคมนี้ ลอยไปเลย ถ้าหากว่ายังไม่สำเร็จ ยังถอนจากการปรารถนาพุทธภูมิไม่ได้ ก็ขอให้ลอยวนลงมา มาลงที่เก่า”

๔

เสร็จแล้วแกก็เอาโคมของแกมาปล่อย รมควันไฟเข้าไป มันเต็มแล้วมันก็ลอยขึ้นไปอยู่ตรงบริเวณหลังโบสถ์นี้ พอปล่อยไป ขึ้นตรงแนวไปสูงเกือบจะมองไม่เห็น ขึ้นตรงดิ่งขึ้นไปเลย อ้าว! พอเสร็จแล้ว มันก็ลอยไปทางหนองแกข้าง ผ่านค่ายทหาร รอบเมืองไปนี่ ใครๆ ก็จ้องมองกัน แล้วลงผลสุดท้าย พอมาตรงวัดป่าสาลวัน มันดิ่งๆ ลงมา ตอนลงมาแล้ว ก็มาสำรวจดูว่ามันมีรอยทะเล็ดหนึ่ง ลมออกได้ ใครๆ ก็พากันสันนิษฐานว่าท่านถอนความปรารถนาพุทธภูมิมันถอนไม่ขึ้น เพราะมันฝังลึกลงไปแล้ว

ท่านพูด ท่านบอกว่าท่านถอนแล้ว แต่ว่าจิตใต้สำนึกของท่านมันไม่ยอมถอน ก็เข้าใจว่าท่านคงยังไม่สำเร็จอรหันต์

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านปรารถนาพุทธภูมิทั้งนั้น ในตอนแรกๆ ท่านก็ยิ่งเข้าใจว่าสมัยนี้มันหมดสมัยแล้ว พระอรหันต์

อรหันต์ไม่มี พอปฏิบัติไปๆ พอมองเห็นลู่ทางว่าทางที่จะทำให้สำเร็จ
อรหันต์มีอยู่ ท่านก็เลยเลิกปรารถนาพุทธภูมิ

ทั้ง ๓ ท่านนี้ ท่านคุยกันบ่อยๆ เรื่องเกี่ยวกับปรารถนาพุทธ-
ภูมิ แต่เสร็จแล้ว ๒ องค์นั้นท่านถอนของท่านได้* แต่หลวงปู่สิงห์
ถอนไม่ขึ้น... แต่หลวงปู่สิงห์ ไม่ทราบว่าท่านได้รับการพยากรณ์
ภายในศาสนาพระพุทธเจ้าองค์ใด หรือในกาลที่พระสมณโคตมมา
อุบัติเกิดขึ้นในโลกแล้ว ก็ไม่ทราบ

* หลวงพ่ออธิบายเพิ่มเติมภายหลังว่า ที่ยังถอนได้เพราะยังไม่ได้รับคำพยากรณ์

ของเล่นพระอริยะ.....

หลวงพ่อกเคยใช้พลังจิตฟุ้งหลอดไฟแตก นึกให้ต้นมะพร้าวหักมันก็หัก นึกให้กิ่งพะยอมหักมันก็หัก ในขณะที่ฟุ้งดูนี้ เราก็ไม่ได้ใช้พลังจิตอะไรทั้งนั้นแหละ เพียงแค่นึกว่าต้นมะพร้าวต้นนี้มันบงจ้วศาลา มองไม่เห็นเทพพนม เทวดาช่วยตัดออกให้ด้วย พอเสร็จแล้ว โอ๊ย! มันจะหักทับหัว ก็เดินหนีไป พอไปพ้น พอเดินไปห่างจากที่ยืนอยู่นี้ประมาณสัก ๒ วาเศษๆ ต้นมะพร้าวมันก็หักลงมาทับตรงทะเลายมัน ทะลายผลมะพร้าว ทับตรงที่ยืน รอยเท้ายืนพอดี

๖

ครั้งที่ ๒ ยายพวงไปได้กลดซึ่งเป็นมรดกของหลวงปู่พระครูวิโรจน์รัตโนบล (บุญรอด นนฺโตโร) วัดทุ่งศรีเมือง ก็เอามาให้ ที่นี้เราก็ชื่นชมยินดีกับมรดกของครูบาอาจารย์ ก็เอากลดไปห้อยกับกิ่งพะยอม ไปนั่งสมาธิอยู่ นั่งได้ชั่วโมงเศษๆ พอเลิกนั่งสมาธิ มองดูกลด โอ๊ย! กิ่งพะยอมมันจะหัก ก็หุบเอากลดแล้วเดินขึ้นบนกุฏิซึ่งอยู่ห่างกันประมาณ ๔-๕ วา พอไปเหยียบบันไดขั้นแรก กิ่งพะยอมก็หักโครมลงมา

หลวงปู่ฝันท่านดำหนิ ท่านว่า “พระอะไรไปเที่ยวหาหักกิ่งไม้”
“อ้าว นึกเฉยๆ มันจะเป็นอาบัติอยู่หรือ”
“มันก็เป็นนะซี มันมีเจตนา”

อภินิหารของการปฏิบัติธรรมนี้ เวลามันเกิด มันน่าหลงจริงๆ นะ นอกจากมันจะเกิดอะไรแปลกๆ ขึ้นมาให้เราหลงมัน

แล้ว มันยังมีอีกสิ่งหนึ่ง มันอันตรายมากที่สุด คือเพศตรงข้าม พุดกับใครไม่ได้เลยทีเดียว ภายหลังมานี้ นึกว่าถ้าขึ้นเล่นต่อไป มันอันตราย ก็เลยห่างๆ หน่อย

อาจารย์ที่สอนสะกดจิตท่านก็เตือนว่า มาเรียนฝึกสะกดจิตแล้ว ทำให้เพศตรงข้ามติดอกติดใจนะ แล้วไม่เฉพาะแต่เรียนสะกดจิต พระรูดงคกรรมฐานนี้ ถ้าใครภาวนาเก่งๆ มีภูมิจิตภูมิใจ สาวๆ มันติดใจนะ มันอันตราย ลูกสาวพญามาร นางตัณหา นางราคานางอรดี พระพุทธเจ้าจะเสด็จออกผนวช พวกนี้มันจะไปสกัดกั้น ไปพุดยั่วยวน ชวนให้หลงผิด คือกิเลสในใจนั้นแหละมันปรุงแต่งขึ้นมาเองด้วย

แล้วมันก็เป็นธรรมชาติของสมาธิ สมาธินี้มันมีพลังอันหนึ่ง คือความเมตตา ความเมตตาที่มีพลังสูง

ดอกไม้พญาบาร...

ภาวนาเห็นเลข แล้วที่นี้เอามาเขียนไว้ มันไม่ออกสักตัว แต่ถ้าอยู่เฉยๆ แล้วมันปรากฏขึ้นมา มันออกหมดทุกตัว

สารพัดสารเพที่ภัยอันตรายอะไรมันจะไปยิ่งใหญ่กว่าจิตของเรา
เราลอกตัวเอง

ประเดี๋ยวภาวนาไป พอรู้อันนี้ขึ้นมา บางที “ไม่ใช่ๆๆๆ” มันขัดแย้งกันอยู่ เพราะฉะนั้น ทางปฏิบัติเราจะเอาอย่างไร มันจะว่า “ไม่ใช่ๆๆๆ” ช่วงหัวมัน เรากำหนดเอาสติ ไซ้ก็ดี ไม่ใช่ก็ดี มันเป็นแต่เพียงอารมณ์จิตเท่านั้น อย่าไปสำคัญว่ามันผิดหรือมันถูก

๗

(ครูบาอาจารย์องค์หนึ่ง) วางแผนให้คนทั้งหลายมาช่วยทำเขื่อนคันกันน้ำ ท่านสร้างเขื่อน ให้คนมาก่อเจดีย์ในคันเขื่อนที่ท่านสร้างไว้ คนมันอยากได้หอยมันก็แตกตื่นกันไปทำ ท่านก็เดินด้อมๆ ไป ท่านไปเขียนเลขเอาไว้ในกองทรายที่เขาก่อเอาไว้ เขียน ๕๘ เราเดินตามหลังไป ก็ไปเห็นเข้า ...อ้อ! ไม่เคยเห็นอาจารย์เขียนอย่างนี้สักที มันต้องออกแน่ ที่นี้เจ้าหมอหนึ่งมาหาหอยเหมือนกัน ก็แอม่าภาค้อसानขึ้นมา มันบอกว่า... มันว่าเป็นภาษาอีสาน “ฟังเตื่อหล่า..กาก็เส้นหมี่ มาขอหอยอาจารย์มี จนบ่มีเงินลีซื่อ เมื่อแม่นดั่งหมาย” (ฟังนะน้องสาวนุ่งซิ่นไหม พี่มาขอหอยพระอาจารย์มี จนหมดเนื้อหมดตัวก็ไม่ถูกชะที) มันว่าอย่างนี้ หลวงพ่อก็ล้าตอบมัน “ฟังเตื่อหล่า กาก็สีเสต หอยลีออกห้าแปด คันไผ่ซื่อ ให้หมาสีแม่มัน” (ฟังนะน้อง นุ่งนุ่งกางเกงสีเสต หอยจะออก ๕๘ ถ้าใครไม่รีบไปซื่อ ให้หมา ย.ม. ...มัน)

ทีหลังไอ้เวรนั่น พอมันออก ๕๘ วังมาหาเลย โอ๊ย! ขอสักตัวแมนๆ ไปล่า (ร้อง) แข่งกับเขา

ถ้าได้ยินพระองค์ไหนบอกว่าหอยมันจะออกตัวนั้น หัวใจมันวิ่งนุกนิกขึ้นมา มันขัดแย้งขึ้นมาทันที อู๊ย! ไม่รู้มันก็ไปบอกเขา ไอ้ตัวที่มันจะออกทำไมไม่บอก

คราวหนึ่ง ไปบิณฑบาต เดินตามหลังหลวงตาอ่อน พ่อของอาจารย์สำราญ เดินไป ผู้เฒ่าก็เขียนกระดาษแผ่นน้อยๆ แจกให้โยม ใครมาใส่บาตร เดินใส่ขันข้าวให้ทุกราย ก็เลยถามว่า “ไหน... ขอคู่มือหน่อยนะ บอกเขาตัวไหนกันแน่” แต่ว่าในใจมันนึกแล้วว่ามันไม่ออกหรือตัวนั้น แต่ของเราเนี่ย พอเขาโยนกระดาษน้อยลงในขันข้าวโยมที่ไร หัวใจมันดี้นุกนิกขึ้นมา แล้วมันว่า ๐๘ วังขึ้นมา แล้วพรวด ๐๘ พอเสร็จแล้วก็ขอคู่มือคู่มือมันไม่ตรง ก็เลยบอกว่า “หลวงตาจะบอกเขาทั้งทีก็บอกให้มันถูก” แกกัซกโมโห “อ้าว! มันจะออกตัวไหนล่ะ” “มันจะออก ๐๘ ต่อไปนี้บอกเขา ๐๘ ไม่ต้องเขียนใส่กระดาษหรือหอก มันเปลืองกระดาษ ใครใส่บาตรก็บอกเขาเลย ๐๘”

ทีนี้พอใครเขามาใส่บาตร “มหาว่ามันจะออก ๐๘ เต!” ทีนี้สายบิณฑบาตนี้ถูกกันแทบจะทุกคนเลย เสร็จแล้วเขาก็รุมกันมาหาหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกว่า

“โอ๊ย! เดียวนี้มันไม่ออกแล้วละ มันยังไม่ถึงวันมัน”

มีหลวงพ่อดังหนึ่งเป็นสมภาร สร้างโบสถ์มา ๑๐ กว่าปีมันไม่เสร็จสักที พอเขามีเล่นหอยกัน แกกัให้หัวพระสวดมนต์ อ้อนวอน

สารพัดละ พอเสร็จแล้ว มาฝันได้เลข ๒๕ ก็เรียกญาติเรียกโยม มาปรึกษาหารือกันว่าอยากจะขอเงินวัดไปซื้อ วัดมีเงินอยู่พันบาท โยมก็บอกว่า “โอ๊ย! มีอยู่พันบาท ถ้าเอาไปซื้อหมด เพื่อมันไม่ถูก แล้วหมดเกลี้ยงเลย” ท่านมีม้าตัวหนึ่ง ท่านก็เอามาไปจำหน่ายเขาไว้ ได้เงินมา ๕๐๐ บาท ถ้าห่วยไม่ออกละก็ให้ยึดม้าไปเสีย ถ้ามัน ออกแล้ว จะมาได้คืน ๕๐๐ บาท แกเอาไปซื้อหมด เลข ๒ ตัวนี้ ร้อยหนึ่งมันก็ได้ ๗,๐๐๐ บาท ๕ - ๗ - ๓๕ ก็ได้ ๓๕,๐๐๐ ภายหลัง มาฝันอีก ไปซื้อ ที่นี้ถูกเป็นแสนเลย ท่านมีเงินแล้ว ฝันติดต่อกัน ๕ งวด ท่านอธิษฐานจิตของท่านไว้ว่า ถ้าได้เงินสร้างโบสถ์พอแล้วจะ หยุต พอได้ครบ ๕ งวด เงินสร้างโบสถ์พอ ก็หยุต ไม่ฝันเลย ที่นี้ ชื่อเสียงมันก็โด่งดังไป คนก็รุมมาขอท่าน ท่านก็บอกว่า “โยมเอ๊ย เตี่ยวันนี้เงินสร้างโบสถ์มันพอแล้ว มันไม่ฝันแล้ว” มีองค์เดียวนี้แหละ ฝันห่วยเบอร์สร้างโบสถ์เสร็จ...

๑๐

ท่านอาจารย์ฝันว่า **มันเป็นดอกไม้พญามาร มันมาหลอกให้ เราเสียคน**

คนขายห่วย ตำรวจรู้เข้า ตำรวจก็จับ คนซื้อก็จับ คนขาย ก็จับ มันเป็นเรื่องที่ผิดวินัยพระ พระไปเล่นห่วยมันก็ผิดวินัย บอก ก็ยิ่งผิด เพราะว่าบอกแล้วมันไม่ถูก ไปอวดอ้างว่าตัวรู้ตัวเห็นแล้ว มันเป็นอวดอวดตริมนุสสรธรรมนะ ยิ่งหนักกว่าซื้อเสียอีก

.....กรรมาฐานไม้แสวงหา เครื่องรางของขลัง

มีพระองค์หนึ่งมาว่า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไปตัดเหล็กไหล
ที่ถ้ำสระบัว ภูเขาควาย มันไม่ตรงกับความจริงเลยแม้แต่ชนิดหนึ่ง
พระองค์นั้นชื่อพระอาจารย์จันทร์ เขาบอกว่าตั้งแต่เขาเป็นเถรโหน
เขาว่าอย่างนั้น

ทีนี้เหล็กไหลนี้มันเป็นทรัพย์ในดินสินในน้ำ ท่านผู้เคร่งต่อ
ธรรมวินัยนี้ ท่านจะไปทำได้อย่างไร

(มีผู้กราบเรียนว่า พ่อแม่ครูอาจารย์ท่านปฏิบัติขนาดนี้แล้ว
ท่านคงไม่แสวงหาเครื่องรางของขลังหรือที่พึ่งภายนอกแล้ว ใช่หรือ
ไม่ หลวงพ่อเมตตาเล่าเพิ่มเติมว่า...)

๑๑

... ขนาดหลวงพ่อเอาตลับสี่ฝิ่งใส่ย่ามมา (หลวงปู่เสาร์)ยัง
ว่าเอาๆ จนงออย่างกับไก่ตาแตก โอ๊ย! หลวงปู่นี้ มาค้นดูย่ามเรา
ตั้งแต่เมื่อไร... ตลับสี่ฝิ่งนี้มันมีคนหนึ่งเขาทำให้ตั้งแต่เป็นเถรอยู่
บ้านนี้ เขาบอกว่า จะไปเรียนเทศน์ เรียนหนังสือ มันเรียนหนังสือดี
เขาว่า ก็เลยเอามา

หลวงปู่เสาร์ท่านดูเอาว่า “จะมาภาวนาเอามรรคผลนิพพาน
แล้วก็ติดตลับสี่ฝิ่งใส่ย่ามมาด้วย มันจะไปได้อย่างไร” ว่า...หลวงปู่นี้
มาค้นย่ามเราตั้งแต่เมื่อไร

พอตื่นเข้ามา ก็เอามันติดก้อนอิฐ เอาปาลงแม่น้ำมูล

ไม่มีหรือกรรมฐานนี้ เครื่องรางของขลัง รูปเหรียญหมู่
ไม่มี

ชีวิตต้องสู้ คำดูหมิ่นคือยาพิษกำลัง.....

(คุณแม่พาลูกสาววัยรุ่นอายุ ๒๐ เศษๆ มากرابلسเรียนปริญญา
ปัญหาทางใจของลูกสาวที่หยุดเรียนหนังสือมา ๒ ปี เพราะมีความ
เครียดในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนๆ และจะทุกข์มากเมื่อถูกเพื่อน
ว่า หรือมีปฏิกิริยากระทบกระทั่งแม้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ หลวงพ่อ
จึงยกตัวอย่างชีวิตของท่านเองมาเป็นอุทาหรณ์ในการสู้ชีวิต)

ชีวิตเราดำเนินมาตามประสาของเด็กบ้านนอกซึ่งไม่มีใคร
สนับสนุน กระเสือกกระสนมาด้วยลำแข้งของตัวเอง สมัยเป็นเด็ก
กำพร้าอนาถาอยู่กลางบ้าน จะขึ้นบ้านใครเขาก็ปิดประตู บางทีญาติ
ผู้ใหญ่เห็นเราก็ดู ฟุ่ฟ่าๆ ...

๑๒

... สมัยเด็กๆ เคยเหงาเหมือนกัน แต่ไม่ถึงกับทุกข์ มันไป
เหงาตรงที่ว่า พ่อได้ยินคนข้างบ้านเขาเอิ้น (เรียก) แม่ พ่อ ละเหงา
ทันที เราไม่มีพ่อแม่เรียกกับเขา

... ความรู้สึกทุกข์ทรมานตามความรู้สึกสามัญสำนึกธรรมดา
มันมีอยู่ตั้งแต่เริ่มรู้เตียงสามา คือความรู้สึกน้อยอกน้อยใจว่าเราขาด
พ่อขาดแม่ ขาดความอบอุ่น แม้แต่ไปเล่นกับเพื่อนบ้าน บางทีเขา
ก็โมโหให้ บางทีเขาก็ดำ “ไอ้ลูกไม่มีพ่อแม่สั่งสอน” อะไรทำนองนี้...

เวลามันเกิดท้อถอยมา ก็นึกเอาคำดูถูกดูหมิ่นของเพื่อนบ้าน
มากระตุ้นเตือน เราจะมาทำลายตัวเองเพราะคนอื่นเขาดูถูกดูหมิ่น
ได้หรือ เราต้องเหนือกว่าเขา แล้วลงสุดท้ายมันก็มาเป็นอยู่อย่างนี้
มันเหนือกว่าเขาจริงๆ

กระโดดลงจากหลังควายมา มานั่งรถเบนซ์ แล้วไปไหนมา
ไหนก็มีแต่คนยกมือไหว้ ชื่อเสียงโด่งดัง นอกจากจะดังในประเทศ

แล้ว ยังดั่งไปต่างประเทศ ทั้งๆ เราไม่ได้ไปต่างประเทศ เพื่อนฝูง มาชวนไปเผยแพร่ศาสนาต่างประเทศ เพื่อนอีกคนหนึ่งบอกว่าไม่ต้องไป หนังสือของท่าน เทปของท่านไปดั่งก้องโลก ชาวพุทธไปถึงไหนมันดั่งไปถึงนั้น ไม่ต้องไปให้มันเมื่อย บางคนเขาว่าอย่างนี้

อันนี้คือประวัติย่อๆ ของหลวงตา หลวงตาเอาสิ่งที่เพื่อนฝูง เขาหลบหลู่ดูหมิ่นมาเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนใจให้เกิดทะเยอทะยาน สอนตัวเองให้เป็นผู้มักใหญ่ใฝ่สูง การที่เราจะเอาสิ่งที่เพื่อนฝูงเขาล้อเลียน หรือดูถูกดูหมิ่นมาเป็นเครื่องทำลายตัวเองนี้ หลวงตาว่าไม่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้น **ยังมีใครมาดูถูกเหยียดหยามเท่าไร มันก็ต้อง ยิ่งกระตือรือร้น เอาชนะจิตใจเขาให้ได้**

พระที่เมืองโคราชนี้ สมเด็จพระธีรญาณฯ วัดจักรวรรดิ เป็นเด็กกำพร้ามาเหมือนอย่างหลวงตาเหมือนกัน อาศัยพี่สาวอยู่ พี่เขยก็รังแกข่มเหง พอเสร็จแล้วท่านก็ไปบวชเป็นสามเณร ไปเรียนหนังสือได้เปรียญ ๙ ประโยค เป็นเจ้าอาวาสวัดจักรวรรดิราชาวาส ในที่สุดได้เป็นสมเด็จพระ

เพราะฉะนั้น เราต้องมีมานะ ต้องพยายามเอาชนะให้ได้ ถ้าหากว่ามีปัญหากระทบกระเทือนแล้วเรามาทอดทิ้งธุระหน้าที่ของตนเองเสีย เพื่อนบ้านมันก็ยังดูถูกเหยียดหยามซ้ำเติมเข้าไปอีก

... อย่าไปสนใจเรื่องของคนอื่น หน้าที่ของเราคือเรียน เรียนให้มันจบ ให้มันได้ดีที่สุด เพื่อนฝูงเขาไม่ได้มาเลี้ยงมาดูเรา หรืออก อย่าไปปล่อยยให้เขาทำลายเรา ถ้ายังมีปัญหามากเท่าไร เรายังต้องต่อสู้ แต่ไม่ใช่ไปเที่ยวเถียงไปด่าเขา ยังมีคนหลบหลู่ดูหมิ่นเหยียดหยามเท่าไร เรายังสร้างมานะในตัวให้มันเข้มแข็งขึ้น

อย่างที่หลวงตาเคยทำมาแล้วนี่!

ลางสังหรณ์.....

(ชายหนุ่มคนหนึ่งมาเล่าว่า ขณะขับรถมีลางสังหรณ์ว่าจะเกิดอุบัติเหตุ แล้วมันก็เป็นจริงอยู่เสมอ เป็นเพราะเหตุใด)

...เกิดลางสังหรณ์ว่ามันจะเกิดเหตุร้าย อันนั้นเรื่องมันจะเกิดอยู่แล้ว แต่จิตเราไปรู้ล่วงหน้า ทีนี้ถ้าเหตุนั้นมันเป็นไปตามกฎของกรรม เราก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

รถของหลวงพ่อกว่ามา ๓ วัน ก่อนที่มันจะเกิดเรื่อง ก็รู้ว่ามันจะมีเหตุ แต่ว่าครั้งสุดท้ายนี้ไม่รู้

๑๔

(เขาเล่าต่อว่า ครั้งหนึ่ง เกิดลางสังหรณ์ว่าถ้าขับต่อไปอีก ๕ นาที ยางจะแตก แล้วแตกจริงๆ หลวงพ่อแนะนำว่า...)

ทางแก้ก็คือว่า ถ้าเขาบอกกำหนดเวลาอย่างนั้น เราก็ชะลอหลีกเลี่ยงเวลาได้

(หลวงพ่อกำลังสนทนาเกี่ยวกับลางสังหรณ์ของท่าน)

...มันก็มีแปลกอยู่ หลวงพ่อไปเทศน์แถวๆ ลพบุรี ในภูเขา กลับไปแวะไหว้พระบาทสระบุรี พอไหว้พระบาทเสร็จก็เดินเลาะไปดูวัดดูวาเขา มีพระองค์หนึ่งโผล่หน้าออกมา

“ท่านจะดูอะไร ทำไมไม่ขออนุญาตผม บวชมาจนหัวหงอกแล้วไม่รู้หรือวินัย”

พอได้ยินเราก็ก้มมือไหว้ “ขอโทษที่เถอะครับผม ผมผิดไปแล้วละ” เราก็รีบเดินหนี กลัวมันจะเกิดเรื่อง

พอมานั่งรถจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ พอไปนั่งบีบ จิตได้สำนึก มันโผล่พรวดขึ้นมา อู๊ย! พระวัดนี้ เตี้ยวมั่นจะได้ฆ่ากันตาย ภายในพรรษายังไม่ออกพรรษาเลย สมภารวัดพระพุทธรบาทถูกยิงตาย

พ.ศ. ๒๕๐๒ งานฉลองโบสถ์วัดป่าศาลวันนี้ หลวงพ่อก็มาร่วมงานนี้ แล้วเขาจัดให้พักอยู่กุฏิเดียวกันกับอาจารย์พระครูสมุห์สิงห์ วัดสว่างโคก จังหวัดยโสธร วัดศรีธรรมารามนั่นแหละ ในคืนนั้น ตอนประมาณสักตี ๓ ตี ๔ นี้ กอนะตื่นมันก็ฝันไป ฝันว่าท่านพ่อลี มาหา พอมาแล้วท่านก็บอกว่า

“มหาพุทธ ท่องพระอภิธรรมปิฎกให้ฟัง”

ในฝันหลวงพ่อก็ท่องจนจบพระอภิธรรมปิฎก พระอภิธรรมปิฎกนี้มัน ๒ หมื่นกว่าพระธรรมชั้น ในฝันปรากฏว่าท่องจนจบเหมือนกัน พอครึ่งหลับครึ่งตื่นนี้ ยังนึกดีใจว่า อ้อ! เราจำพระอภิธรรมปิฎกได้จนจบ พอท่องให้ท่านฟังจนจบแล้ว ท่านว่า “เอ้อ! ใช้ได้ ต่อไปนี้พยายามทำหน้าที่รักษาหมู่คณะนะ ปู่จะไม่ได้อยู่ด้วยแล้ว จะไปแล้ว” แค่นั้นก็เลยตื่นขึ้น

พอตื่นขึ้นมาเห็นพระครูสมุห์สิงห์ท่านอ่านหนังสืออยู่ เราก็ว่า “อู๊ย! อาจารย์ มัวแต่อ่านหนังสือพิมพ์อยู่นั่นแหละ” “ทำไมล่ะ” “ท่านพ่อลีมรณภาพแล้วตั้งแต่ ๕ ทุ่ม เมื่อคืนนี้” “อู๊ย..หาวา!” “ถ้าไม่เชื่อลองคอยดูนะ วันนี้ประมาณ ๑๐ โมงเช้า จะมีโทรเลขมาถึงอาจารย์ใหญ่”

พอดีฉันจ้งหันเสร็จ ก็ไปนั่งเฝ้าปรนนิบัติอาจารย์สิงห์ ในขณะนั้นบุรุษไปรษณีย์เอาโทรเลขมาส่ง พอมายังไม่ได้เปิด หลวงปู่สิงห์ท่านว่า “โทรเลขบอกแจ้งข่าวอะไรน้อ” ท่านว่า หลวงพ่อก็บอกว่า “ข่าวมรณภาพของท่านพ่อลี” พอเปิดออกมาตรงเป้งเลย

เลี้ยงหมูขาย บาปไหม.....

(พ่อค้าเลี้ยงหมูสงสัยว่า การมีอาชีพเลี้ยงหมู เลี้ยงแล้วก็ขายไป จะเป็นบาปหรือไม่)

ถ้าเรานึกว่ามันบาป มันก็บาป นึกว่าไม่บาป มันก็ไม่บาป เราเลี้ยงให้มันโต เราขายไป เขาจะไปทำอะไรเราไม่สนใจ

๑๖
เอาแบบคนเลี้ยงปลาที่จังหวัดจันทบุรี ก่อนที่แกจะลงมือเลี้ยงปลา นี่ แกจุดธูปจุดเทียนไหว้พระแล้วแกก็อธิษฐานจิต “ข้าพเจ้ารู้ว่าอยู่ว่าการเลี้ยงสัตว์ขายมันเป็นบาป แต่ข้าพเจ้าไม่มีทางออก มองเห็นทางเดียวเท่านั้น พอที่จะหาอยู่หากินเอาตัวรอดได้ ข้าพเจ้าขออนุญาตเลี้ยงปลาขาย ในเมื่อรำรวยมั่งมีตั้งเนื้อตั้งตัวได้แล้ว ข้าพเจ้าจะเลิก”

แกก็ทำไป แล้วแกก็บรรลุผลสำเร็จ แล้ววันที่แกจะเลิกนั้น แกทำบุญต่อเนื่องกัน ๗ วัน เอาลูกปลามาปล่อยวันละแสนตัว แล้วแกก็เลิก

.....สอนตนก่อนแล้วจึงสอนผู้อื่น

เราเกิดมาในชีวิต ตั้งแต่บวชมา ในชีวิตของการเป็นนักบวชนี้ ไม่เคยกลัวใครจะลงนรก เรากลัวแต่เราคนเดียวจะลงนรก... จะไปกลัวคนอื่นเขาจะลงนรกทำไม ถ้าคนทั้งโลกสร้างบาปลงนรก เรา จะสร้างแต่ความดี ในเมื่อตายแล้วไปเกิดเป็นเทพบุตรบนสวรรค์ สมบัติบนสวรรค์ นางฟ้านางเทวดาเป็นของเราหมด ไม่มีใครแย่ง...

พระพุทธเจ้าท่านทำเป็นตัวอย่าง ท่านสอนตัวเอง ปฏิบัติตัวเองให้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า แล้วท่านจึงมาสอนเรา

อย่างพวกเราๆ นี้ ตัวเองยังไม่รู้เลยว่าสมาธิคืออะไร สมาธิที่แท้จริงคืออะไร ออกส่าห์ไปตั้งสำนักสอนสมาธิ สอนไปสอนมาก็มีแต่เถียงกัน บางสำนักติดป้ายประกาศมาตั้งแต่ฉะเชิงเทราจนถึงเมืองโคราช.. มักกะลีผล เต่าล้านปี ถ้ำผีสิง ปักเป็นแถวตลอดมาจนถึงเมืองโคราช มักกะลีผล ถ้ำผีสิง เต่าล้านปี มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาแม้แต่ชนิดเดียว แล้วเอามาประกาศโฆษณาเพื่อเหตุผลอะไร แต่ท่านก็ประกาศว่าท่านเป็นสำนักปฏิบัติ

เพราะฉะนั้น เมื่อสรุปลงแล้ว ผู้เผยแพร่ธรรมะในปัจจุบันนี้ มุ่งแต่วัดถูกกับบุคคล ส่วนคุณธรรมจะเป็นอย่างไรฉันไม่สนใจ ขอให้ฉันหลอกลวงคนให้มาหลงเชื่อให้ได้มากๆ นั่นเป็นดี สำหรับพระสงฆ์ในปัจจุบันนี้

ผู้จริงจะไม่คุยโวโอ้อวด.....

คนผู้จริงเห็นจริงเขาจะไม่พูด สิ่งที่มีมนุษย์ธรรมดาสามัญไม่รู้ ด้วยเขาจะไม่พูด พระพุทธเจ้าไม่เคยพูดอะไรขึ้นมาก่อน ถ้าหากมี พระสาวกองค์ใดไปรู้เห็นตรงกับที่พระองค์เคยรู้เคยเห็นมา นำเรื่อง มากราบทูลถามว่าเรื่องอย่างนี้ๆ มันเป็นไปได้ไหม พระองค์จะเอา ผู้นั้นเป็นหลักฐานพยานในการเทศนา

๑๘

เช่นอย่างนางกุลธิดาคนหนึ่ง เอาดอกบวบขม ๔ ดอก จะ ไปบูชาพระสถูปเป็นที่บรรจุพระอัฐิของพระพุทธเจ้าวิปัสสี ที่นี้แก ก็วิ่งตามหลังเขาไป ไม่ได้พิจารณาถึงทางว่ามันจะมีอันตรายอะไร บังเอิญโคลงอุกก่อนมาชีวิตแตกตายในขณะนั้น ยังไม่ได้ไปบูชา แล้ว แกก็ไปเกิดในสวรรค์ มีวิมานทองอยู่ สูงถึง ๑๒ โยชน์ เครื่อง ประดับตกแต่งล้วนแต่สีเหลือง เสร็จแล้วพระโมคคัลลาน์ไปพบแก เข้า ไปเห็นสมบัติมากมายก่ายกอง เลยถาม “นางทำบุญอะไร จึงได้มีสมบัติมากมาย” แกก็เอียงอาย เพราะว่าแกทำบุญนิดหน่อย เพียงแค่เอาดอกบวบขม ๔ ดอกจะไปบูชา แล้วก็ยังไม่ได้บูชาเสีย ด้วยซ้ำ ไปตายกลางทาง แล้วไปเกิดเป็นเทวดา ก็ไม่ยอมบอก แต่พระคุณเจ้าเคี้ยวเข็ญ ทนไม่ไหวก็ต้องบอก พอบอกแล้วพระ โมคคัลลาน์ก็นำเรื่องไปกราบทูลพระพุทธเจ้า พอกราบทูลเสร็จบ๊ีบ “โมคคัลลาน์ เธอไปรู้ไปเห็นมาแล้ว จะมาถามเราทำไม เรียกพระภิกษุ สงฆ์มาประชุมกัน เราจะแสดงธรรม” นั้นแหละพระองค์จึงจะพูด

สาวกสมัยปัจจุบันนี้มันเก่งกว่าพระพุทธเจ้า ปฏิบัติธรรมนี่ ก็.. “มาๆ มาปฏิบัติกับอาตมานี้ จะไม่ให้เกิน ๗ วัน”

.....

กษัตริย์ ๒๕๕๑

ครูบาอาจารย์ของเราที่นี่ก็มีหลายองค์ เคยชักชวนหลวงพ่อก
ไปอยู่ด้วย “ไปอยู่กับผมไหมล่ะ อย่างท่านนี่จะไม่ให้เกิน ๗ วัน จะ
ให้สำเร็จ” แต่ไม่ทราบว่าพระคุณเจ้านั้นสำเร็จอะไร

ภายหลังมา ผู้ที่มาชักชวนเราให้ไปปฏิบัติด้วย จะให้เรา
สำเร็จภายใน ๗ วันนี่ ภายหลังนี่ท่านก็สีกไปเป็นชมราวาส ไปมี
ครอบครัวเหมือนกัน ไม่รู้ว่าท่านเอาความรู้ความเข้าใจอะไรมาพูด

ของแท้ รสรมนำวัตถุ ของเทียม วัตถุบังรสรม.....

สำนักวัดที่ท่านเป็นนักปฏิบัติอย่างแท้จริง ท่านจะรักษา
ธรรมชาติให้กลมกลืนกับการปฏิบัติ เพราะการปฏิบัติธรรมนี้ หลัก
ปฏิบัติที่ถูกต้องคือปฏิบัติตามหลักของธรรมชาติ

พระวัดใดที่หย่อนคุณธรรม มักจะสร้างวัดถุกแต่งวัดวาอาวาส
ประเตี้ยวสร้างกุฎีสวยๆ แล้วก็มีส่วนหย่อม มีอะไรต่ออะไรอุตุตุ
หลวงตามหาบัวมีแต่ปากกับกระรอกกระแตเต็มไปหมด

๒๐

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมนี้ ใครจะอย่างไรก็ช่างใคร อย่า
ไปกลัวคนอื่นจะลงนรก ให้กลัวเราคนเดียวจะลงนรก มุ่งหน้าปฏิบัติ
เอาตัวให้มีคุณธรรม ให้มันมีทางรอด ให้มองเห็นทางพ้นทุกข์ ให้มัน
เห็นแต่ทางบุญทางกุศล

พูดอย่างนี้เห็นแก่ตัวหรือเปล่า ใครจะว่าเห็นแก่ตัวก็ว่าไป เรา
ไม่ได้ไปประกาศโฆษณาใครที่ไหน วัดเราใครเข้ามา... คนต่างจังหวัด
มา เขาจะถามว่า “หลวงพ่อมิ่งานอะไร” “คุณถามทำไม” “ทำไม
คนจึงมาเยอะ ที่พวกเราประกาศปาวๆๆ ไม่เห็นมีใครเข้าวัด”

ขนาดวัดวะภูแก้วนี้สร้างขึ้นเมื่อวานนี้ มันก็ยังมี ความหมาย
สำคัญสำหรับสังคม เด็กเล็กเด็กน้อยมันก็ไปภาวนาเดือนละ ๓ ครั้ง
๓ รุ่น แต่ละรุ่นก็ ๑๐๐ ๒๐๐ ๓๐๐ ... ปีหนึ่งๆ เราได้ปลูกฝังคุณธรรม
แก่เยาวชนไม่น้อยกว่าปีละหมื่นคน

.....อวดอุตตริมนุสสธรรม

เวลาหลวงพ่อบอกเกี่ยวกับเรื่องสมาธิ เรื่องอะไร จะรู้อะไร เห็นอะไรนี้ หลวงพ่อชอบใช้คำว่า “ฝัน” เพราะว่าฝันนี้ ผู้คนธรรมดาสามัญมันก็ฝันได้ ถ้าไปบอกว่า ฉันรู้เห็นด้วยญาณด้วยฌานอะไรต่างๆ นี่ มันกลายเป็นอวดอุตตริมนุสสธรรม

อุตตริมนุสสธรรม ถ้ามันไม่เป็นจริง ใครพูดอวด มันต้องอาบัติปาราชิก แม้แต่ว่าการอยู่ในเรือนว่าง การอยู่ป่าช้า การอยู่โคนต้นไม้ เราไม่ได้ปฏิบัติเช่นนั้น ไปเที่ยวคุยอวดว่าเราปฏิบัติอย่างนั้น มันก็เป็นการอวดอุตตริมนุสสธรรม

ในบทบอกอนุสาสน์ *อุปะสัมปັນเนนะ ภิกขุณา อุตตริมนุสสธรรมโม นะ อุลละปิณฑโพ อันตะมะโส สุกญญาคาเร อะภิระมามีติ*. การอวดอุตตริมนุสสธรรมคือคุณธรรมที่ไม่มีในตน โดยที่สุดแม้อวดว่า เราอยู่เรือนว่าง อยู่โคนต้นไม้ อยู่ป่าช้า ซึ่งเราไม่ได้ปฏิบัติอย่างที่ว่านั้น *ทีนี้ภิกษุผู้อวดอุตตริมนุสสธรรม อัสมมะโณ โหติ* ไม่เป็นสมณะ แล้วก็เป็นการทำลายตัวเอง.. ปาราชิก ๔ ข้อสุดท้าย อวดอุตตริมนุสสธรรม

๒๑

อนุสาสน์ ๘ กรณียกิจ ๔ อกรณียกิจ ๔ กรณียกิจ ๔ เป็นกิจที่ควรทำ เทียบวิณฑบาต นุ่งห่มผ้าบังสุกุล อยู่โคนไม้เป็นวัตร ฉันทาองด้วยน้ำมูตรเน่า ทีนี้อกรณียกิจ คือกิจที่ไม่ควรทำ เสพเมถุน ลักของเขา ชำมนุश्यให้ตาย อวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน

พระภิกษุไปอวดอุตตริมนุสสธรรม แม้เป็นจริง บอกอุตตริมนุสสธรรมแก่คฤหัสถ์ เป็นอาบัติปาจิตตีย์

การมีธรรมชกนำศรัทธา.....

นักปฏิบัติโดยทั่วๆ ไปที่ประกาศโฆษณากันอยู่ปาวๆ ได้แต่ประกาศโฆษณา แต่การปฏิบัติมันไม่ถึงขั้น อย่างปัจจุบัน มาเทียบกับของเราเนี่ย เวลาคนต่างถิ่นเขามาที่วัดเราเนี่ย เขาจะถามว่ามึงงานอะไร เพราะว่ารถยนต์จอดอยู่เป็นแถว ผู้คนก็ไม่ขาด ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะบารมีของครูบาอาจารย์ที่ท่านสร้างเอาไว้แล้ว

๒๒

หลวงพ่อยังได้เคยพูดอยู่เสมอว่า วัดของเราเนี่ยมันเป็นคนคล้ายๆ กับว่าโรงงาน... โรงงานที่ไม่ต้องลงทุนซื้อวัตถุดิบ แต่มีลูกค้าเอามาป้อนให้เรื่อยๆ เสียอย่างเดียวว่า บุคลากรของเราที่จะรองรับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันยังไม่พร้อม เพราะฉะนั้น โดยทั่วๆ ไปชาวบ้านทั้งหลายที่เขาเร่ร่อนไปมา อย่างไปหาหลวงปู่มหาบัว ไปหาใครต่อใครที่มีชื่อเสียงในทางปฏิบัติเนี่ย พวกนี้ไม่ตื่นพระหมอวิชาอาคม แต่ชอบไปแสวงหาความดีจากครูบาอาจารย์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

ถ้าหากว่าพระเจ้าพระสงฆ์ซึ่งเป็นผู้นำในภายหน้ามีความเข้มแข็ง เราไม่ต้องไปประกาศโฆษณาหาคนเข้าวัด มันจะหลังไหลมาเอง

ตอนหลวงพ่อกำลังอยู่วัดนี้ที่แรกเนี่ย คุณพ่อเขาเนี่ย (นายวัน คมนามูล) มาบอกว่า “การก่อสร้าง พระคุณเจ้าไม่ต้องกระตือรือร้น ขอให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ การก่อสร้าง ญาติโยมเขาย่อมคูดอยู่”

พอหลังจากนั้นหลวงพ่อก็สบายใจ ใครจะสร้างก็สร้าง ไม่สร้างก็ตามใจ พอเสร็จแล้วมันก็เป็นเอง ก็เป็นอย่างที่คุณพ่อท่านว่า

.....

จาดิยปฐ๖ ๒๕๕๑

อันนี้เราสร้างควมดีไม่ถึงที่ สร้างควมดีไม่สมบูรณ์แบบ
แต่กลายเป็นคนชิงสุกก่อนห่าม ไปมุ่งหาแต่สมบัติ หาแต่วัตถุ
แต่คุณธรรมไม่สนใจ พอเสร็จแล้วมันก็ไม่มีเครื่องดึงดูด

คุณธรรมที่มีอยู่ในจิตใจของท่านผู้ใด ไม่เฉพาะแต่นักบวช
แม้แต่คฤหัสถ์ มันก็สามารถดึงดูดศรัทธาประชาชนได้

ธรรมเนียมนิยาม.....

ครูบาอาจารย์ในสายกรรมฐานนี้ ในยุคสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่สิงห์นี้ รู้จักกันหมด การปกครองของพวกเราที่นี่ มี ๒ ฝ่าย

การปกครองที่เป็นพื้นฐาน เราขึ้นกับเจ้าคณะผู้ปกครองฝ่ายบริหาร นี่เป็นส่วนหนึ่งในทางกฎหมายปกครองคณะสงฆ์ แต่ในสายธรรมวินัยนี้ เราขึ้นกับครูบาอาจารย์ของเรา

๒๔

ถ้าพูดถึงว่า อำนาจบังคับบัญชาใน ฝ่ายบริหารท่านมีอำนาจทางวินัย ทางกฎหมาย แต่อำนาจสิทธิขาดมันอยู่กับครูบาอาจารย์ของเราไม่ได้

ลูกศิษย์ ครูบาอาจารย์ของเรานี้ ขึ้นกเป็นนง ซึ่ไม่เป็นไม้องค์นี้อยู่ตรงนี้อยู่ให้ได้ ๓ ปี ที่นี้ถ้าถึง ๓ ปีแล้ว ถ้าใครยังไม่ขยับท่านเอาองค์อื่นมาไล่ “เออ! ไปช่วยท่านองค์นั้นหน่อย ประเดี๋ยวยุ่ นานมันจะติดญาติดัดโยม ติดข้าวต้มขนม” ท่านว่าอย่างนี้ แล้วแต่ใครจะสมัครไป ถ้าไม่สมัคร ท่านก็สั่ง สั่งแล้วต้องไป พอไปแล้ว ... “เออ..ท่านเอี้ย อยู่เป็นสมภารมานานปีแล้ว ให้เราขอเป็นสมภาร หน่อยเถอะ เราอยากเป็นสมภาร” บางท่านก็ไปพูดตลกๆ อย่างนี้ แล้วท่านก็รู้ความหมายกัน ท่านไม่ได้กล่าวหาว่าท่านองค์นี้มาไล่เรา หนีนี้ ท่านไม่ได้ว่าอย่างนั้น ท่านรู้แผนการของครูบาอาจารย์อยู่ แล้ว ถึงแม้จะมีอะไรยังข้องอยู่ ท่านก็มอบหมายกัน

พูดแล้วก็คล้ายๆ กับว่า ถ้าครูบาอาจารย์พูดแล้ว ไม่มีใครขัดแย้ง พูดแล้วเป็นแล้ว

แม้แต่สิ่งของที่เขาเอามาถวายเป็นอย่างนี้ องค์ใดองค์หนึ่ง “โอ้! สิ่งนี้ผมไม่มีใช้ ผมขอซะ” ทุกคนก็ยกมือสาธุเลย ไม่มีใครขัดแย้ง สิ่งของของกันและกันนี้ “เออ! อันนี้มันมีเยอะเว้ย ขอแบ่งไปใช้หน่อย” “เฮ้...นิมนต์เลย” ถึงไม่ขอก็..พอมือของมา ท่านจะถามว่า “นี่! มีใช้ไหม” “ไม่มี” “อยากได้ไหมล่ะ” “ถ้าได้ก็ดี” แล้วท่านก็ถวายเป็นไปเลย ของจะมีค่ามีราคาเท่าไรๆ ท่านไม่ได้คำนึงถึง

คำว่า ซื่อ ขาย แลกเปลี่ยน ในองการคณะกรรมฐานนี้ ไม่มี

หลวงพ่เจ้าคุณธรรมบัณฑิต เจ้าคุณเทพกวี มหาชาย แล้ว ก็หลวงพ่อ ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ร่วมกัน ใช้สตางค์กระเป๋าเดียวกัน โดยเฉพาะหลวงพ่อใหญ่ เจ้าคุณธรรมบัณฑิตนี้ “อ้าว! ไปธุระโน่นไม่รู้ล่ะ” เราก็รู้นิสัยครูบาอาจารย์อยู่แล้ว เราก็ต้องเตรียมพร้อม พอไปโน่นไปนี่ เขามีการก่อสร้างมีอะไร ท่านจะช่วย “เฮ้! เอาบ้างช่วยเขาหน่อย พันสองพัน” เรามีหรือไม่มีท่านไม่เคยถาม แต่เรารู้นิสัยกันแล้ว เราก็ต้องเตรียมพร้อมถ่ายเดียว แล้วก็ไม่เคยปฏิเสธ

แม้แต่ไปสวด บิณฑภัตสังสวดมาด้วยกัน ท่านไม่เคยแบ่งให้ ท่านจะเอาไปทำอะไร ท่านก็เอาไปเถอะ เราก็ไม่ว่า ไม่ได้ตั้งใจ ... เราก็มารู้ระเบียบการของวัดป่าสาลวัน ตั้งแต่หลวงปู่สิงห์ หลวงปู่อ่อนท่านอยู่ ผลประโยชน์ที่เกิดจากพระสงฆ์นี้ ใครจะไปได้มาจากทางไหนๆ มารวมกันไว้ในจุดเดียวกัน ท่านไม่ได้แบ่งแยกเป็นส่วนบุคคล แต่ท่านจะพิจารณาสงเคราะห์กันเป็นครั้งคราว

ธรรมคุ้มครอง แม้ในความฝัน.....

หลวงพ่อส้มเป็นสามเณร กำลังเริ่มหนุ่มๆ ้วยคะนอง พอนั่งสมาธิปั๊บ จิตมันนึกถึงเจ้าสาวที่ตัวชอบ ภาวนา พุทโธๆๆๆ เอ้า! ประเดี้ยวมันก็วิ่งไปหาสาวๆ ชื่อมันชื่อ ยายประยูร มันก็ไปนึก ประยูรๆๆๆ แทน พุทโธ มันลงเป็นสมาธิเหมือนกัน

พอจิตเป็นสมาธิ บางทีก็เห็นหน้าเขา บางทีมันไม่เฉพาะแต่เห็นหน้านะสิ พอจิตมันสงบ สว่าง โฉน! วิ่งไปบ้านเขาเลย จิตมันออก มันไปคันดูหมดจนกระทั่งภายในห้องนอน แล้วที่นี้บางทีพอไปเห็นแล้ว เพราะกิเลสความรักความชอบมันมีอยู่ จิตอกุศลมันก็เกิดขึ้น มันคิดจะทำอย่างนั้นทำอย่างนี้ขึ้นมา มันก็บอกตัวเองว่า สิ่งนี้ไม่ควรแก่เรา เราไม่ควรทำ

๒๖

จึงมาตีความว่า อ้อ! นี่หนอ *ธัมโม* *หะเว* *รักขะติ* *ธัมมะจาริง*
ธรรมะคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม แม้แต่ในฝันมันก็ยังเตือนเรา

.....ปาตีโมกข์ คือหลักการปกครองคณะสงฆ์

ศีล เป็นข้อบังคับ เป็นพุทธอาณา เป็นอำนาจของพระพุทธเจ้า ซึ่งทรงบัญญัติเอาไว้สำหรับกล่อมเกลาคความประพฤติของนักบวชให้มีความละเอียดประณีตยิ่งขึ้น รวมแล้วมีอยู่ ๒๒๗ ลิกขาบท มีปาราชิก ๔ สังฆาทิเสส ๑๓ อนิยตะ ๒ นิสสัคคิย-ปาจิตตีย์ ๓๐ ปาจิตตีย์ ๙๒ ปาฏิเทสนียะ ๔ เสขิยวัตร ๗๕ อธิกรณสมณะ ๗ รวมเป็น ๒๒๗

อันนี้เป็น พุทธอาณา ที่พระพุทธเจ้าวางอำนาจไว้ เป็นหลักการปกครองคณะสงฆ์

แม้แต่เวลาที่พระองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน พระอานนท์ได้ทูลถามว่า “ในกาลที่พระพุทธองค์เสด็จเข้าสู่ปรินิพพานแล้ว จะแต่งตั้งใครเป็นศาสดาแทนพระองค์”

พระองค์ก็รับสั่งว่า “ดูก่อน อานนท์ วินัยที่เราบัญญัติไว้ดีแล้วนั้นแหละ จะเป็นศาสดา เป็นครู สั่งสอนพวกเธอทั้งหลาย ผู้ใดจะปฏิบัติเจริญตามรอยของเราตถาคต ต้องยึดมั่นในวินัยคือศีลให้เคร่งครัด เพราะธรรมวินัยที่เราบัญญัติไว้แล้วจะเป็นศาสดาของพวกเธอทั้งหลาย” พระองค์รับสั่งอย่างนี้

ไม่มีเจตนาไม่เป็นอาบัติ.....

อาบัติปาราชิก เมื่อภิกษุต้องแล้ว ขาดจากความเป็นพระ
ภิกษุ

๒๘

เมื่อวานนี้ก็มีท่านหนึ่งจะไปปลงอสุภะศพที่โรงพยาบาลตำรวจ บังเอิญไปเห็นปัจจัยเขตกอยู่ นี่กว่าเป็นของตัวเองตกหล่น ก็เลยเก็บเอามาได้ พอมาดูของตัวเอง อ้าว! ของเรายังอยู่ ก็เลยเอาไปคืนไว้ แล้วก็สงสัยขงใจตัวเอง ว่าเก็บของตกนี้เป็นอาบัติหรือเปล่า ที่นี้ถ้าหากว่าของนั้นไม่ใช่ของเรา เป็นของที่ตกอยู่ ของตกหล่น ซึ่งเป็นของมีค่า เจ้าของเขายังอาลัยในสิ่งของของเขา ถ้าพระภิกษุไปเก็บ ต้องอาบัติตามราคาของสิ่งของ ถ้ามีราคาต่ำกว่า ๑ บาท ต้องอาบัติอุลลัจจัย ถ้าหากว่ามีราคามากกว่า ๑ บาท คือมากกว่า ๕ มาสก มาสกหนึ่ง ๒๐ สตางค์ ๒๐ สตางค์ ๕ หน เป็น ๑ บาท สมัยโบราณท่านเปรียบเทียบกับทองคำหนักเท่าเมล็ดข้าวเปลือก แล้วก็เทียบออกมาเป็นเงินตรา เป็นราคา ๑ บาท ถ้าสิ่งของเหล่านั้น ไม่ใช่ของเรา หรือเราไม่มีข้อสงสัยว่าจะเป็นของเรา ไปหยิบเอาโดยเจตนาก็เป็นอาบัติ ถ้าของนั้นเกินราคา ๑ บาทขึ้นไป ก็เป็นอาบัติปาราชิก แต่ว่าท่านผู้เก็บเงินตกได้นี้กว่าเป็นของตัวเองตกหล่น ก็เลยเก็บมา พอมาสงสัยว่าผมจะเป็นอาบัติไหม เพราะในเมื่อมาดูของตัวเองแล้ว ของเรายังอยู่ จึงเข้าใจว่าของนั้นเป็นของคนอื่นที่ทำตกเอาไว้ ก็เลยเอาไปคืนเขา

นี่ ในลักษณะอย่างนี้ เราไม่มีเจตนา เราไม่มีเจตนาที่จะไปหยิบเอาของของเขา แต่เราเข้าใจว่าเป็นของของเรา ไม่เป็นอาบัติ

เป็นอาบัติเฉพาะจับเงินจับทอง เป็นอาบัตินิสัสคคิยปาจิตตีย์ รับเงินทองด้วยมือตัวเอง

เหตุการณ์อย่างนี้เคยเกิดขึ้นกับหลวงพ่อกายอยู่ในยามปากกาด้ำมันราคา ๓๐๐ บาท ปาร์คเกอร์สมัยก่อน เอาใส่ย่ามแล้วก็เดินไปในเมือง ย่ามสมัยก่อนมันไม่มีถุงเล็กถุงน้อยเหมือนอย่างทุกวันนี้ ก็เสียบเกาะปากย่าม เวลาดึงเอาของ ของมันก็มาเกาะเอาปากกาหลุดหล่นไม่รู้ตัว จนกระทั่งเข้าไปทำธุระในเมืองหลายชั่วโมง กลับมาแล้วก็มาเห็นปากกาดกหล่น ก่อนที่จะหยิบก็ค้นหาปากกาในย่ามของตัวเอง มันไม่มี แล้วมองดูปากกาที่ตกอยู่นั้น มันรูปร่างลักษณะก็เหมือนของเรา แล้วยังแถมมีสลักชื่อด้วยก็เลยหยิบขึ้นมาดู แต่ถ้าหยิบขึ้นมาดูแล้วไม่เห็นชื่อ เราก็ต้องวางไว้ที่เดิม ในลักษณะอย่างนี้ไม่เป็นอาบัติ

ปาราชิกช้ออกกัณนาทาน.....

พระภิกษุเข้าไปในโรงงานซึ่งเป็นที่เก็บสินค้า พระตั้งใจจะไปขโมยเอาผ้าเหลือง แต่เวลาเอาจริงๆ ไปหยิบถูกกล่องผ้าดำ แล้วก็แบกเดินไป พอไปถึงที่ที่เห็นว่ามันปลอดภัย ก็แกะกล่องออกมาดู มันเป็นผ้าดำ ท่านก็นึกว่าเราไม่ได้ผ้าที่ต้องการ เราจะเอาวางไว้หน้าเจ้าของเขาให้เห็น เขาจะเอาของเขาคืน แล้วก็หนีไป อันนี้เป็นอาบัติเพียงแต่อาบัติอุลลัจจัย ไม่เป็นอาบัติปาราชิก

สิ่งใดที่เราไม่มีเจตนา สิ่งนั้นไม่เป็นอาบัติ

ที่นี้ถ้าพระเปิดออกมาดูแล้วว่าเป็นอะไร ถ้าแกนึกว่าไหนๆ ก็เอามาแล้ว เป็นอะไรก็ต้องเอาไป พอยกของเคลื่อนที่เท่านั้น ขาดจากความเป็นพระภิกษุ

๓๐

แล้วอีกลักษณะ พระภิกษุมีเจตนาจะขโมยเทปอันนี้ นึกว่าเราจะขโมยจริงละ พอเสร็จแล้วก็หยิบของเคลื่อนที่มา พอของเคลื่อนจากที่ ต้องอาบัติปาราชิก ที่นี้ภายหลังมานึกว่า เอ! ขโมยของนี้มันเป็นบาป เอากลับไปวางไว้ที่เดิม อาบัติก็ไม่คืนมาบริสุทธิ์อีก เพราะท่านกำหนดหมายเอาตั้งแต่ของเคลื่อนที่

พระภิกษุขโมยรถจักรยานหรือรถยนต์ก็ตาม พอขับช้อออกไปเคลื่อนที่ เคลื่อนที่ไปพ้นจากที่จอด ล้อหลังพ้นจากที่จอด พระภิกษุขาดจากความเป็นพระภิกษุ

อันนี้เป็นอาหาร* เกี่ยวกับปาราชิก

*การลักขโมย

ที่นี้มีอีกอันหนึ่ง ของหนีภาษี ของหนีภาษีนี้ มันเป็นของที่อยู่ในครอบครองของเรา แต่ว่าของบางอย่างเขาประกาศห้ามไม่ให้เอาผ่านเขต เช่นอย่างเขากำหนดว่า ของที่มีอยู่ในเขตจังหวัดนครราชสีมา ห้ามนำออกนอกเขต ถ้าหากว่าพระภิกษุนำของเหล่านั้นไปเกินจำนวนที่เขาอนุญาตให้เอาผ่านได้ พอพ้นเขตด้านตรงไปเพียงก้าวเดียว พระต้องอาบัติปาราชิก แต่ของนั้นถ้าอยู่ในครอบครองของเรา อยู่ในบ้านในวัดของเรา เรามีเท่าไรก็ได้ แต่ถ้าสิ่งที่เขาห้ามเอานำออกนอกเขตแล้วก็เป็นอันว่าผิดกฎหมาย เมื่อผิดกฎหมาย พระก็ผิดวินัย เป็นอาบัติปาราชิก

มีอีกอันหนึ่งที่ควรจะทำให้เข้าใจ เช่นอย่างว่าเขาให้จับสลากภัต พระภิกษุจับได้สลากถูกของไม่ดี แต่ก็ขอดูของเพื่อนของเพื่อนนะถูกของดีมีราคา แล้วพระภิกษุไปสับเปลี่ยนสลาก อันนี้ก็ปาราชิกเหมือนกันตามราคาของวัตถุ ซึ่งกำหนดราคาตั้งแต่ ๕ มาสก คือ ๑ บาทขึ้นไป

นี่ก็เป็นสิ่งที่ควรระวังเกี่ยวกับเรื่องวินัย

อภัตติที่เกี่ยวข้องกับอิสตรี.....

มีวินัยอีกข้อหนึ่ง ห้ามไม่ให้พระภิกษุหนึ่งในที่ลับหูลับตาสองต่อสองกับผู้หญิง ซึ่งไม่มีผู้ชายอยู่ด้วย

เช่นอย่างเราอยู่องค์เดียว โยมผู้หญิงจะเข้ามาหาเรา เราก็ต้องหาเพื่อนไปนั่งเป็นเพื่อน แม้ว่าเราอาจจะไม่มีเจตนาร้ายอะไร แต่บางที่เราอาจจะแสดงธรรมแก่ผู้หญิงเกิน ๖ คำ พระภิกษุแสดงธรรมแก่ผู้หญิงเกิน ๖ คำโดยไม่มีผู้ชายอยู่ด้วย ต้องอาบัติปาจิตตีย์

ที่นี้ผู้หญิงหลายคน ไม่สามารถจะคุมอาบัติพระในข้อนี้ได้

๓๒

ที่ท่านห้ามไม่ให้อยู่สองต่อสองในที่ลับหูลับตา ที่ลับตาก็คือที่มีที่กำบัง ที่ลับหูก็คือที่ซึ่งคนไม่สามารถที่จะได้ยินเสียงพูดของเราที่ห้ามเช่นนั้นก็เพราะว่ามันเป็นที่รังเกียจของท่านผู้รู้ บางที่เขาอาจจะกล่าวหาเรื่องปรับอาบัติเราก็ได้ อันนี้วินัยข้อนี้ไม่ได้ปรับอาบัติอะไรลงไปชัดเจน แต่ว่าถ้าหากมีผู้กล่าวหา พระภิกษุก็ลำบาก

อันนี้เป็นวินัยอีกข้อหนึ่ง วินัยส่วนใหญ่ที่เป็นอันตรายจริงๆ นะ มีอยู่ ๔ ข้อ คือ ปาราชิก ๔

.....อาการที่พระองค์ต้องอาบัติ

การต้องอาบัตินี้ :

- ต้อง ด้วย*ความไม่รู้*
- ต้อง ด้วย*ความไม่ละอาย*
- ต้อง ด้วย*เจตนาจะล่วงละเมิด*
- ต้อง ด้วย*สำคัญในของ ควร ว่า ไม่ควร*

เช่น ชาวบ้านเขาทำแกงมา เรามองเห็นเนื้อ เราไปนึกว่าเนื้อที่ต้องห้าม เป็นเนื้อเสือ เนื้อช้าง เนื้อมนุษย์ เนื้อหมี เนื้อเสือเหลือง เสือดาว เนื้อสุนัข เนื้อม้า อะไรพวกนี้ อันนี้วินัยห้าม ถ้าเราเห็นแล้วก็ อืมม! อันนี้มันเป็นเนื้อม้า หรือเนื้ออะไรก็ไม่รู้ สงสัยแล้วฉันลงไป ก็เป็นอาบัติ

๓๓

ทีนี้ เนื้อที่ไม่ควร เช่นอย่างเขาเอาเนื้อสุนัข เนื้อช้าง เนื้อม้า แกงมาให้พระฉัน แต่พระก็สงสัย สงสัยว่ามันเป็นเนื้อที่สมควรหรือเปล่า แต่ลงผลสุดท้ายก็ยังฉันอยู่ ก็ต้องอาบัติอีก

อันนี้ ต้องด้วย*รู้แล้วขึ้นทำลง* ต้องด้วย*สงสัย* ต้องด้วย*ความไม่ละอาย*

นี่อาการที่พระองค์ต้องอาบัติ มีอยู่ ๖ อย่าง*

*อาการที่พระองค์ต้องอาบัติ จากหนังสือนวโกวาท มีดังนี้

๑. ต้องด้วย*ไม่ละอาย*
๒. ต้องด้วย*ไม่รู้*ว่าสิ่งนี้เป็นอาบัติ
๓. ต้องด้วย*สงสัยแล้วขึ้นทำลง*
๔. ต้องด้วย*สำคัญว่าควรในของที่ไม่ควร*
๕. ต้องด้วย*สำคัญว่าไม่ควรในของที่ควร*
๖. ต้องด้วย*ลืมนสติ*

จับเนรลิกครั้งใหญ่.....

คราวนั้นหลวงพ่อสั่งเนรลิกไป ๓๐ องค์ จะไม่ลิกอย่างไร
พอดกกลางคืนมา มันไปสนามหน้าโรงเรียน ให้เด็กไปซื้อถ้วยเตี๋ย
บ้าง อะไรบ้าง มาให้กิน

ที่หลวงพ่อกับจะเอา หลวงพ่อก็กถาม ถ้ามเนรลิกอยู่ในกุฎิ

“เนร เลิกกินข้าวเย็นหรือยัง”

“ผมเลิกแล้วครับ”

“อ้าว! ฉันถามว่าแกเลิกกินข้าวเย็นหรือยัง แกตอบว่าแก
เลิกแล้ว ก็แสดงว่าแกเคยกินข้าวเย็น มีใครบ้าง” เอากระดาษให้จด
ชื่อเลย ได้ ๓๐ เนร

๓๔

พอวันหลังก็เรียกมาประชุมเลย สั่งคำเดียวเลย

“พวกเธอ ลาสึกขาบทได้แล้ว”

ที่นี้พวกพระที่เป็นหัวหน้ามันก็พากันโกรธเคือง พอหลวงพ่อก
ย้ายมาที่โคราช กลับไป (ที่ศรีสะเกษ) อีกที่ เณรไม่เหลือสักองค์
ถามอาจารย์มหานวย “อ้าว ทำไมเนรไปไหนหมด ท่านอาจารย์”
“ข้าจับมันลิกหมด เจ้าคุณนะทำไมไม่เด็ดขาด ยังเหลือมันไว้อยู่”

พระในกุฎิหลวงปู่ใหญ่ (หลวงปู่ศรี) โดนลิกไป ๒ องค์ พอ
ไปกราบ “มหาตัวมันจับพระข้าลิกหมด” “เพราะอะไรละหลวงปู่”
“มันไปขโมยกินข้าวเย็น” “ก็สมควรแล้ว หลวงปู่ อย่าไปเสียใจ ถ้า
ไม่มีใครดูแล ผมจะมาปรนนิบัติหลวงปู่เอง”

ที่โคราช จับเนรน้อย ๒ องค์ลิก แหม! ใ้ฉันมันย้ายจริงๆ
เราดักทางหน้าประตู ประตูหน้า มันออกประตูหลัง ครั้งหลังสุดนี้

มันทนไม่ไหว กลางคืนมามันเอาสำลีใส่เป็นที่ๆ เอาไฟจุด แล้วก็
เป่าให้มันลอยไป มันไปติดกอไผ่อยู่ใกล้ๆ กับบ้านเขานะ ไฟมันก็
ลุกไหม้ขึ้น พระแตกตื่นไปช่วยกันดับ

โห้ย! แบบนี้ แบบอัปรีห์ แบบนี้เอาไว้ไม่ได้ ประเดี๋ยวมัน
ลุกลามไปไหม้ชาวบ้านนะ ตายเลยเรา ใส่น้ำมันอย่างอื่นนะมันก็พอ
เลี้ยงได้ แต่ชนแบบฉิบหายนี่มันไม่ไหวแล้ว

อาบัติเบา.....

ที่นี้สำหรับวินัยเล็กๆ น้อยๆ เช่นอย่างอาบัติทุกกฏ นอก จากจะมีในเสขียวัตร ๗๕ เสขียวัตร ๗๕ นี้ ล่วงละเมิดข้อใดข้อ หนึ่ง วินัยปรับอาบัติทุกกฏ แต่วัตถุที่เป็นอาบัติทุกกฏนี้มันมีมากมาย กายกอง ไม่สามารถที่จะบัญญัติเป็นข้อๆ ได้ ทำจึงสรุปลงว่า “สิ่งใดที่เป็นไปเพื่อเสียมารยาท สิ่งนั้นเป็นวัตถุแห่งอาบัติ ทุกกฏ”

การทำ การพูด ที่ไม่สำรวม พูดดั่งเกินไป พูดตลกไปกฮา หรือก้าวร้าว สิ่งที่มีนเป็นการตลกคะนอง เช่น เล่นขี้ขี้ขี้ขี้ เช่น จุดป่าเล่น ทำนยกตัวอย่าง เป็นการเสียมารยาท ต้องอาบัติทุกกฏ ทั้งนั้น

พระเกิดเป็นเปรต เพราะทำผิดวินัย

นายเยื่อน เดิมรกรากเขาอยู่ที่บ้านชีทวน ภายหลังจากก็มาตั้งหลักฐานอยู่ในเมืองวารินฯ เป็นโยมอุปัฏฐากวัดป่าแสนสำราญ เขาจะไปทอดกฐินวัดบ้านเขา เขาก็นิมนต์หลวงพ่อกับไปด้วย เวลาเดินทางไป ทางมันก็ทุรกันดาร เป็นทางเกวียน กว่าจะไปถึงก็ตั้ง ๔-๕ ทุ่ม พอไปถึงก็อาบน้ำอาบทำแล้วก็หลับนอนกัน พออนอนไปตอนตี ๔ ตื่นขึ้นมา ความเหน็ดเหนื่อย มันก็ยังขี้เกียจอยู่ ก็เลยไม่ลุก นอนกำหนดจิตภาวนาไป

พอจิตสว่างขึ้นมา จิตพุ่งไปสู่จุดๆ หนึ่ง เป็นกุฎิเก่าๆ ร้างๆ จะพังแหล่มีพังแหล่ มองไป เห็นพระองค์หนึ่ง สูง ยืนฉากพื้นนี้ โพล่หน้าออกจากช่องลม ช่องลมนั้นมันเป็นช่องเหนือฝาผนังให้ลมมันผ่าน แล้วก็ตะโกนมาว่า “ผู้มีบุญ กรุณาช่วยด้วย ผมพระครูศรีเป็นเปรตอยู่นานแล้ว” ก็เลยสะดุ้งตื่นขึ้นมา

พอตื่นขึ้นมาแล้ว ก็มานั่งกำหนดพิจารณา

“พระครูศรีเป็นเปรตเพราะอะไร”

จิตมันก็บอกว่า ท่านทำผิดวินัย ๒ ข้อ **หนึ่ง** น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว **สอง** น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนบุคคล* สงฆ์ไม่ได้อนุญาตให้ ท่านแสดงอาบัติไม่ตก ตายไปแล้ว มาเกิดเป็นเปรต

* น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว คือ นำไปเป็นสมบัติของตัวเอง
น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนบุคคล คือ นำไปให้ใครคนใดคนหนึ่ง

“มีทางแก้ไหม” จิตเขาก็ถามต่อไป

แล้วจิตหนึ่งก็ตอบว่า “มี ต้องประชุมสงฆ์ ขอมติสงฆ์ ให้
สงฆ์อนุญาตและยกโทษให้ ท่านจึงจะพ้นจากความเป็นเปรต”

พอตื่นเข้ามา พวกชาวบ้านเขาก็มาจ้งหันกัน ลองๆ ถาม
คนแก่อายุเจ็ดแปดสิบดูว่าพระที่ชื่อพระครูศรี เมื่อก่อนนี้ ที่อยู่วัดนี้
เมื่อก่อน เคยมีไหม เขาก็บอกว่ามี เป็นพระเถระที่มาจากเวียงจันทน์
แล้วก็มาตั้งวัดนี้ขึ้น

“แล้วมีปรากฏการณ์อะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า หลังจากที่ท่าน
มรณภาพไปแล้ว”

เขาก็บอกว่า ท่านยังเป็นเปรตอยู่กุณินั้น เขาชี้ให้ดู แต่หลวงพ่
ไปเดินสำรวจดูแล้ว พอสว่างก็ไปเดินสำรวจดูแล้ว

๓๘

“รู้ได้อย่างไรว่าท่านเป็นเปรต”

เขาบอกว่า เวลาไปเอาของในกุณินั้นออกมาใช้ พระไปเอา
หนังสือใบลานมาอ่าน เอาพ้อมัดมาใช้ ถ้าไม่รีบส่ง ปล่อยให้มืด ท่าน
จะมาทวงทันที ถ้าหลวงพ่ไม่เชื่อพวกผม นิมนต์พักอยู่ที่นี่สักคืน
หนึ่ง จะพาไปทดลองดู หลวงพ่ก็เลยบอกว่า

“โอ้ย! อย่าไปทรมานท่านเลย เราพ้อมีทางที่จะช่วยเหลือ
ท่าน”

พอหลังจากทอดกฐินแล้ว พระเถระก็มารวมกันหมด ก็เลย
ปรารภว่า “พวกท่านเชื่อไหมว่า ครูบาอาจารย์เรานี้ท่านยังอยู่ในกุณิ
ของท่าน ยังไม่ไปไหน”

“อู๊ย! เชื่อขอรับ ท่านเป็นเปรตอยู่นั้น ยังไม่ได้ไปผูกไปเกิด
เลย” เขาว่า

หลวงพ่ก็แก้งถามดูว่า “รู้ได้ไงว่าท่านเป็นเปรต”

“ก็รู้ได้เวลาไปเอาของจากกุญแจนั้นมาใช้ ถ้าส่งไม่ทัน ปล่อยให้มืด ท่านจะมาทวงทันที ถ้าหลวงพ่อก็ไม่เชื่อ นิมนต์พักอยู่ที่นี่อีกสักคืน จะพาไปทดลองดู”

หลวงพ่อก็เลยบอกว่า “เชื่อแล้วละ! ไม่ต้องทดลอง ไม่ต้องทรมานท่านให้มันมากนัก เรามีทางพอจะช่วยท่าน”

“หลวงพ่อก็จะทำอย่างไร”

ก็เลยถามว่า “พวกท่านรู้ไหมว่า ครูบาอาจารย์เราเป็นเปรตเพราะอะไร”

“ไม่รู้”

ก็เลยบอกว่า “ท่านทำผิดวินัย ๒ ข้อ ข้อ ๑ น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนตน ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์ ข้อ ๒ น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนบุคคล ต้องอาบัติปาจิตตีย์ สงฆ์ไม่ได้อนุญาตให้ ท่านแสดงอาบัติไม่ตก ตายแล้วจึงมาเป็นเปรตอยู่ที่นี่”

พระองค์หนึ่งถามขึ้นมาว่า “ทำอย่างไรจึงจะช่วยท่านได้”

“มันไม่ยาก เรามาประชุมสงฆ์กันเดี๋ยวนี้ เอ้า! เราเริ่มได้ทันที ขอสงฆ์ทั้งหลายจงฟัง ข้าพเจ้าขอประกาศว่า ครูบาอาจารย์ของเราทำผิดวินัย ๒ ข้อ ข้อ ๑ น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนตน ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์ ข้อ ๒ น้อมลากของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนบุคคล ต้องอาบัติปาจิตตีย์ ที่นี้ท่านจะพ้นโทษได้หรือไม่ได้ อยู่ที่มติของสงฆ์ ผมจึงขอมติจากท่านทั้งหลายว่า สมควรจะยกโทษให้ท่านไหม สมควรจะอนุญาตให้ท่านไหม ถ้าหากท่านใดไม่เห็นสมควรก็ขอให้คัดค้านขึ้น ถ้าเห็นสมควรแล้วก็จงสาธุขึ้นพร้อมกันดังๆ ๓ ครั้ง”

พระทุกองค์ก็ สาธุ! สาธุ! สาธุ! พร้อมกัน ๓ ครั้ง

หลวงพ่อก็เลยประกาศบอกว่า “พระครูศรีเอี้ย! ท่านทำผิด วินัยที่ท่านทราบอยู่แล้ว บัดนี้คณะสงฆ์โอฬาสีกรรมให้แล้ว ยกโทษให้ แล้ว ขอท่านจงพ้นจากบาปกรรมนั้นๆ เกิด”

แล้วก็พาพระนั่งสมาธิ ๒๐ นาที บอกว่าใครมีคุณงามความดี มีบุญกุศลอันใดที่นึกว่าตนมี ขอให้หม่อมเอารวมกันแล้วก็อุทิศส่วน กุศลให้ท่าน นั่งสมาธิอยู่ ๒๐ นาที แล้วพระสงฆ์ ยถา สัพพี ญาติ โยมก็กรวดน้ำอุทิศ

พอเสร็จแล้ว ในคืนวันนั้นแหละ พระองค์นั้นก็ไปเอาอันนั้น มา อันนี้มา ของที่ท่านเคยหวงนั้นแหละ เอามาไว้กุฏิของตัวเอง ชาวบ้านก็เอาไปไว้ในบ้าน ก็ไม่ปรากฏว่าท่านตามไปทวงอย่างเคย เขาทดลองแล้วทดลองเล่าจนแน่ใจ เขาก็แน่ใจว่าท่านไปเกิดแล้ว กุฏิหลังนั้นเขาก็เลยรื้อลงสร้างใหม่แล้ว

ภายหลังมาก็ไปเล่าให้หลวงพ่อบุญ ชินวังโส ฟัง พอท่าน ฟังจบ ท่านก็เลยบอกว่า

“เจ้าก็เก่งกว่าอาจารย์ชินนะ เมื่อก่อนนี่เขานิมนต์ท่านอาจารย์ ใหญ่ (อาจารย์พร สุมน) กับผมนี้ ไปนั่งภาวนาอยู่นั้น อุทิศส่วน กุศลให้มันอย่างใด มันก็ไม่ยอมรับ”

ก็เลยบอกว่า “ท่านอาจารย์ทำไม่ถูก มันจะไปแก้ได้อย่างไร อันนี้มันเกี่ยวกับสมบัติของสงฆ์ ต้องประชุมสงฆ์ มันจึงจะแก้ตก อันนี้ไปนั่งอุทิศส่วนกุศลให้เฉยๆ นี่ ไม่มีทาง”

ท่านอาจารย์พร อาจารย์บุญ ก็ไปที่เดียวกันนั้นแหละ เขา ให้ไปนอนอยู่ในกุฏินี้ด้วย เวลาไปนอนอยู่นั้น พอดับไฟลงปั๊บ เดิน

กฎของสังสารวัฏ.....

(มีผู้กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า พระที่ปฏิบัติจนเข้ากระแสพระนิพพานแล้ว จะไม่สึกแล้ว ใช่หรือไม่ หลวงพ่อให้คำอธิบายไว้ดังนี้)

...จะไม่สึกแล้ว แม้แต่ว่าเพียงแต่มีความเชื่อมั่นในคำสอนของพระพุทธเจ้า เชื่อกรรมและผลของกรรมเท่านั้น จะสึกไม่ได้แล้ว แม้จะไม่ใช่พระอริยบุคคลก็ตาม สึกไม่ลงแล้ว

๔๒

ถ้าสำเร็จชั้นพระโสดาบัน ยังไม่สำเร็จพระนิพพาน ก็ต้องมาเกิดอีก พระโสดาบันนี้มาเกิดอีกอย่างมาก ๗ชาติ

พระสกิทาคาก็ยังต้องมาเกิดอีก

พระอนาคาไปเกิดเป็นพรหมในพรหมโลก บำเพ็ญเพียรต่อสำเร็จอยู่ที่ตรงนั้น ไม่กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก

พระพรหมชั้นอนาคาเป็นรูปพรหม พระพรหมชั้นพระโสดาบัน ผู้ที่สำเร็จชั้นอริยมรรคอริยผลแล้วก็เป็นรูปพรหม พวกนี้ไม่ไปเป็นอรูปพรหม ส่วนใหญ่พระโสดาบันนี้ไปเกิดเป็นเทพบุตรชั้นดุสิต

พระอนาคาจะไปเกิดในสวรรค์ ต้องขึ้นสุทธาวาส ๕ (รูปพรหม) เป็นอัตถโนมัตติ อวิหา อตบปา สุทฺสสา สุทฺสสี อกนิฏฐา อายตนะต้องตั้งดูตไปทีนั้นแน่นอน

มันเป็นกฎธรรมดาอย่างหนึ่ง

.....การตรวจศีลคือการภาวนา

ให้พิจารณาตรวจศีลของตัวเองให้มากๆ

กิจวัตรของพระสงฆ์นี้ ก่อนอื่นเวลาท่านนั่งสมาธิ ผู้ที่ปฏิบัติ
ที่ถูกต้อง ท่านจะกำหนดตั้งแต่ท่านตื่นขึ้นมา ว่าท่านได้ละเมิด
สิกขาบทวินัยข้อใด ถ้าท่านขบข้องใจอยู่ที่ตัวไหน ว่าอาจจะละเมิด
สิกขาบทวินัยข้อนั้น ท่านจะปลงอาบัติทันที

การตรวจศีล นี่ก็คือการเจริญสมาธิ

เอาศีลเป็นหลักสำคัญ ถ้าเรามั่นใจว่าศีลของเราบริสุทธิ์แท้
จริงแล้ว ไม่ต้องไปกังวลอะไรทั้งสิ้น

ศีล เป็นตัวการสำคัญ ในการเข้าถึงบรมผล.....

การเข้าถึงอริยมรรคอริยผล มันใช่เรื่องของสมาธิ แต่เป็น
เรื่องของศีล

ท่านนักเทศน์ทั้งหลายท่านเทศน์ว่า ศีลมีหน้าที่รักษากาย
วาจา มันไม่ถูก อันนี้พูดเอากันเพียงแต่ว่า ชั้นเจตนา

ศีล แปลว่า ปกติ เมื่อจิตตั้งมันมีความเป็นปกติ ไม่หวั่นไหว
ต่อบุญและบาป อันนั้นแหละคือศีล

๔๔

ในเมื่อมันเข้าไปถึงข้างในจริงๆ แล้ว ศีลนี้แหละเป็นตัวการ
ที่สำคัญที่สุด ที่มันจะเป็นมัคคปฏิบัติ ตัดทอนกิเลสและบาปกรรม
สมาธิเป็นแต่เพียงฐานการสร้างพลังจิตให้เข้มแข็ง ปัญญาก็ให้รู้เหตุ
รู้ผล แต่เมื่อรู้เหตุรู้ผล แล้วจิตปล่อยวาง ก็กลายเป็นปกติจิต

เพราะฉะนั้น ในชั้นที่อริยมรรคอริยผลจะเกิดจริงๆ นี้ ศีล
ต้องเข้าถึงจิตถึงใจ

ความจริง ศีลนี้ ท่านตีความหมายเพียงแต่ว่า ศีล ป้องกัน
โทษที่จะเกิดทางกายและทางวาจา

.....คำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นสังขรรณ

ชีวิตทุกชีวิตขึ้นอยู่กับกฎของกรรม สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าสอนว่ามันเป็นบาป พระองค์เคยทำบาปสิ่งนี้ตกนรกมาแล้ว สิ่งนี้เป็นบุญ พระองค์เคยทำบุญขึ้นสวรรค์มาแล้ว การบำเพ็ญตบะ บำเพ็ญฌาน ได้สำเร็จมานับชาติ ตายแล้วไปเกิดเป็นพระพรหมในพรหมโลก พระองค์ก็เคยปฏิบัติมาก่อนแล้ว

เรื่องอุปเพนิวาสนุสสติญาณ การระลึกชาติหนหลังได้ ทำให้พระองค์รู้สิ่งเหล่านี้ เพราะฉะนั้น คำสอนของพระองค์นี้ มันจึงเป็นสังขรรณ เพราะเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทดสอบมาแล้วด้วยตนเอง อย่างที่ท่านมาสอนให้เราบำเพ็ญเพียรภาวนาเพื่อให้บรรลุอุริยมรรค อริยผล พระองค์ก็ได้ปฏิบัติสำเร็จมาก่อนแล้วจึงได้มาสอนเรา ไม่ใช่ลักษณะที่ว่า นอนหลับแล้วตื่นขึ้นมาเทศน์สอนให้คนฟัง ไม่ใช่! ล้วนแต่พระองค์เอาของจริงมาว่ากันทั้งนั้น

“พุทธะ” คืออะไร.....

พุทธะ ผู้รู้ คือผู้ไม่ติด ไม่ใช่ว่าผู้มีความรู้พิสดารกว้างขวาง
อย่าไปเข้าใจผิด ผู้รู้ นี้คือผู้ไม่ติด ไม่กล้าทำบาปทั้งในที่ลับและใน
ที่แจ้ง เรียกว่า ผู้รู้

กิริยาของการมีพุทธะในจิตใจ คือเรามีสติกำหนดรู้จิตของ
เราตลอดเวลา ก็เป็นพุทธะ ผู้รู้

เมื่อจิตมีสติกำกับตลอดเวลา ก็เป็นพุทธะ ผู้ตื่น คือเตรียม
พร้อมที่จะรับสถานการณ์ตลอดเวลา

เมื่อเป็นเช่นนั้น จิตเข้มขึ้นเบิกบาน ก็เป็นพุทธะ ผู้เบิกบาน

ชาวพุทธ ต้องเข้าใจเรื่องสมาธิให้ถูก

โดยปกติคนเราทุกคนมีสมาธิประจำตัวอยู่แล้ว แต่เราไม่รู้ว่าเรามีสมาธิ เพราะเราไปยึดมั่นถือมั่นว่า สมาธิต้องนั่งหลับตาอย่างเดียว

คนที่ทำอะไรด้วยความมีสติรอบคอบ คนนั้นคือคนมีสมาธิ และก็ได้ปฏิบัติสมาธิอยู่ตลอดเวลา

นักเรียนนักศึกษาที่เขาเรียนหนังสือ ถ้าเขามีสติคอยกำหนด จดจ้องอยู่ เขาก็เรียนหนังสือด้วยความมีสมาธิ สมาธิแบบนักเรียนที่เขาปฏิบัตินี้ บางคนสามารถรู้ข้อสอบล่วงหน้า บางคนพออ่านคำถามจบ จิตมันว่างลง คำตอบมันผุดขึ้นมาโดยไม่ต้องใช้ความคิด

๔๗

หลวงพ่ोजึงว่า ถ้าหากชาวพุทธในเมืองไทยเรารู้เคล็ดลับของการปฏิบัติสมาธิเกี่ยวกับเรื่องชีวิตประจำวัน สอนเด็กเล็กของเราให้มันฝึกสติ ตั้งแต่มันเกิดมาจนกระทั่งมันโต คนไทยที่เป็นชาวพุทธเขาจะได้สมาธิ ได้สติปัญญา สนับสนุนกิจการที่เขาทำ เป็นเรื่องชีวิตประจำวัน

ทีนี้ถ้าเราจะเอาดีกับสมาธิจริงๆ นะ ศีล ๕ ข้อ บั๊กหลักลงไปให้มันมั่นคง มันมีอยู่แค่นั้น

หลวงพ่อหลวงพี่ทั้งหลายท่านว่า ท่านว่าท่านมีศีลมากๆ ถ้าท่านมองข้ามศีล ๕ ข้อ ท่านก็ไม่มีทางสำเร็จพระนิพพาน

เพราะศีล ๕ ข้อเป็นคุณธรรมปรับพื้นฐานความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์ ผู้มีศีล ๕ บริสุทธิ์ เป็นมนุษย์สมบูรณ์แบบ จะปลุกฝังคุณธรรมอื่นๆ ที่สูงไปกว่านี้ลงไป มันก็มั่นคงแน่นอนหนา

สมาธิของแท้ต้องอย่างนี้.....

ในปัจจุบันนี้ นักสมาธิในประเทศไทยเราเนี่ย องค์กรนี้เรียนมาแบบ “พุทธโธ” องค์กรนี้เรียนมาแบบ “ยุบหนอ-พองหนอ” องค์กรนี้เรียนมาแบบ “สัมมาอรหัง” พอมาเจอกันเข้า เถียงกันหัวร้างข้างแตก เข้าใจเรื่องสมาธิไม่ตรงกัน แสดงว่ารู้แค่ตำรา แต่ทำสมาธิไม่เป็น

สมาธิมีหนึ่งเดียว เป็นสัจธรรม หนึ่งไม่มีสอง ถ้าสมาธิธรรมชาติมันเกิดขึ้นกับจิตท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นจะไม่มีสัญญาเจตนาที่จะควบคุมจิตให้เป็นไปแบบไหน นอกจากจิตจะปฏิวัติตัวไปเองโดยอัตโนมัติ

๔๘

ถ้าหากว่าไปบังคับจิตให้ไปหยุดนิ่ง แล้วยังไปประคองมันอยู่ แล้วก็นึกไปถึงโน่นนึกไปถึงนี่ อันนี้มันยังนึกได้อยู่ มันยังไม่ใช้สมาธิเป็นแค่เพียงความสงบที่เราแต่งเอาได้เท่านั้น

ถ้าสมาธิธรรมชาติมันเกิดขึ้นจริงๆ แล้ว ไม่มีใครไปบังคับมันได้ มันจะไปดูนรก มันไปของมันเอง จะไปดูสวรรค์ ไปมันเอง มันจะรู้จะเห็นอะไร มันเป็นเองโดยอัตโนมัติ

คนที่ทำสมาธิเก่งที่สุดที่เราู้กันในปัจจุบันนี้ ไม่ใช่คนไทยแต่คนๆ นั้นเขาจะนับถือศาสนาอะไร หลวงตาไม่รู้ คนที่สร้างจรวดไปลงดวงจันทร์ได้คนแรก นั้นแหละคนที่ทำสมาธิเก่งที่สุด แต่ถ้าหากว่าคนที่คำนวณระยะเวลากับความเร็วยของจรวดตัวเล็กที่ไปลงดวงจันทร์แล้วย้อนกลับมาเกาะยานแม่ลงสู่โลก ถ้าหากว่าเขาเป็นคนละคน คนที่คำนวณระยะเวลากับความเร็วยของจรวดตัวเล็กนั้น

เก่งที่สุด ถ้าหมอนี่คำนวณผิดเพียงเสี้ยววินาที จรวดตัวเล็กจะเกาะยานแม่ไม่อยู่ จะไม่มีโอกาสกลับมาสู่มนุษยโลก

นี่พวกเรายังมาเถียงกัน พุทโธ สัมมาอรหัง ยุกหนอน-พองหนอ
อยู่ที่นี่ มันแก้ปัญหามาไม่ตก แก้ปัญหาจิตตัวเองก็ไม่ตก แก้ปัญหา
สังคมก็ไม่ตก หนักๆ เข้า พุทธบริษัทหันไปนับถือญาติผีปีศาจ พระ
ไม่มีปัญญาแก้ หนักๆ เข้า พระไปเป็นคนทรงวิญญูณเสียเองด้วย
เพราะอะไร
เพราะทำสมาธิไม่เป็น

มือใหม่หัดสมาธิ.....

สมาธิเป็นกิริยาของจิต เมื่อเรากำหนดจิต สติรู้จิต จะ
บริการภวณอะไรก็ได้ เราจะยืน เดิน นั่ง นอน ได้ชื่อว่าปฏิบัติ
สมาธิทั้งนั้น

ถ้านั่งขัดสมาธิมันลำบาก แก้อึดนมตัวใดที่มันสบายๆ นั่งเลย
ไม่ต้องไปกำหนดจิตไว้ตรงไหน เอาสติตัวเดียวรู้จิตเอาไว้เฉยๆ
มันจะอยู่ที่ไหนก็ช่างมัน สติกับจิตนี้พยายามอย่าให้มันพรากจากกัน

ที่กำหนดสติ เอาจิตไว้ตรงนั้น เอาจิตไว้ตรงนี้ อันนี้เป็น
สมาธิแบบบำเพ็ญฌานสมาบัติ แต่ก็ใช่ว่าปฏิบัติเหมือนกัน ถ้า
หากใครคล่องตัวในการปฏิบัติอย่างนั้น ก็เอามาใช้ก็ได้

๕๐

พระพุทธเจ้าท่านก็อาศัยธรรมชาติ ลมหายใจเป็นธรรมชาติ
ของกาย พระองค์ก็กำหนดสติรู้ลมหายใจ ช่วงใดที่จิตของพระองค์
อยู่กับลมหายใจ พระองค์ก็ปล่อยให้อยู่ ถ้ามันว่าง พระองค์ปล่อย
ให้ว่าง ถ้าจิตคิด พระองค์ปล่อยให้คิด เพราะความคิดเป็นธรรมชาติ
ของจิต เพียงแต่มีสติประคับประคองรู้จิตของเราอยู่ตลอดเวลา

สมาธินี้เป็นหลักธรรมกลางๆ ไม่ได้สังกัดในลัทธิและศาสนา
ใดๆ ทั้งสิ้น หลวงพ่อไปเทศน์ในค่ายทหาร พอเทศน์จบ จำแก่ๆ คน
หนึ่งพูดว่า

“ผมก็อยากปฏิบัติสมาธิ แต่มันแบกปืนไม่ลงป่า”

“อ้าว! คุณแบกปืนอยู่ คุณอยากปฏิบัติสมาธิ มันจะไปยก
อะไร ขณะที่คุณแบกปืนอยู่ คุณก็กำหนดจิต กำหนดจิตของคุณ ถอด

ชั้นส่วนของปีนออกมาทีละชั้นๆ พอถอดออกมาหมดแล้วกำหนดจิต
ทำความสะอาดมันเสียด้วย พอทำสะอาดเสร็จแล้ว ก็กำหนดจิต
ประกอบให้มันเป็นรังปีนตามเดิม พอประกอบเสร็จ คุณก็กำหนด
จิตว่า จะบรรจุกระสุนมันอย่างไร จะเลี้ยงศูนย์มันอย่างไรมันจึงจะยิง
แม่น มันก็เป็นอารมณ์สมาธิทั้งนั้น”

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อพูดถึงวิธีปฏิบัติสมาธินี้ พูดขึ้นมาที่ไร
แล้วชาวบ้านเขาหัวเราะ

การทำ การพูด การคิด ถ้าเรามีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา นั่นแหละ
คือการปฏิบัติสมาธิ

ภาวนาได้ทุกเวลาทุกโอกาส.....

สำหรับผู้ที่อยู่เป็นฆราวาส ถ้ามุ่งหมายที่จะปฏิบัติธรรมเอา
ดีกับพระพุทธเจ้า ก็ยึดศีล ๕ เป็นหลักในการปฏิบัติ

การปฏิบัติสมาธิ ผีกสติ หรือจะบริกรรมภาวนา พิจารณา
อะไรก็ได้ อารมณ์ที่เราจะเอามาพิจารณาเป็นอารมณ์ในการปฏิบัติ
เรื่องชีวิตประจำวัน วิชาความรู้ งานการที่เรารับผิดชอบ จะเป็น
อะไรก็ได้ เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเป็นสมถะธรรม เป็นอารมณ์
สิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติ

๕๒

พระพุทธเจ้าปฏิบัติสมาธิ ท่านเอาธรรมชาติของกาย ของ
จิต เป็นอารมณ์

ธรรมชาติของกาย คือลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ท่าน
กำหนดสติรู้ลมหายใจจนกระทั่งจิตเป็นสมาธิ ถ้าช่วงใดที่จิตอยู่กับ
ลมหายใจ ท่านก็ปล่อยให้มันอยู่ไป ถ้าช่วงใดจิตว่าง พระองค์ปล่อย
ให้ว่าง ถ้าช่วงใดจิตเกิดความคิด พระองค์ก็ปล่อยให้คิด พระองค์
กำหนดสติตามรู้อยู่ที่ ลมหายใจ ความคิด ความว่าง ลมหายใจ
ความคิด ความว่าง วนเวียนอยู่ใน ๓ จังหวะนี้

ธรรมชาติของจิต ถ้ามีสิ่งรู้ สติมีสิ่งระลึก เขาจะเพิ่มพลังงาน
มากขึ้นทุกที แม้แต่ ยืน เดิน นั่ง นอน รับประทานอาหาร ดื่มน้ำ ทำ พุท
คิด เราฝึกสติกำหนดรู้อยู่ตลอดเวลา ก็เป็นการปฏิบัติสมาธิ

เวลาเรานั่งเขียนหนังสือ มีสติรู้อยู่ที่การเขียน

เวลาพูด มีสติรู้เกี่ยวกับการพูด

เวลาคิด มีสติรู้เกี่ยวกับการคิด

เป็นการปฏิบัติกรรมฐานทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น อย่าไปสงสัยจิตใจในอารมณ์ที่พระท่านสอน
กัน พุทโธ ดีไหม สัมมาอรหัง ดีไหม ยุบหนอ-พองหนอ ดีไหม
อย่าไปสนใจ ถ้าจะถามอย่างนี้ ก็ตอบว่า ดีทุกอย่าง ความดีหรือไม่ดีอยู่ที่เราจะเอาจริงหรือไม่จริงเท่านั้นเอง นี่ปัญหาอยู่ที่ตรงนี้

อยากปฏิบัติกรรมฐาน ไม่ต้องหนีเรียนเข้าวัด.....

ไปเจอเด็กผู้ชายอยู่ที่แปดริ้ว ไปพบกับพระกรรมฐาน เกิด
เลื่อมใส หนีไป ๒ ปี ไปอย่างไม่ส่งข่าวให้พ่อแม่รู้เลย จนกระทั่ง
ภายหลังพ่อแม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน ก็ไปตามเอากลับคืนมา มากี่มาบอกว่า
“ไม่รู้จะเรียนไปทำไม เดี่ยวก็ตาย” นี่! เขาว่าอย่างนี้
“อยากไปปฏิบัติกรรมฐาน”
พ่อแม่ขอร้องให้กลับไปเรียนอีกแกก็ไม่ยอม ลงผลสุดท้าย
ต้องมาหาหลวงพ่อ

๕๔

หลวงพ่อแนะวิธีทำสมาธิในห้องเรียนให้

“หลวงตาขอร้องให้เธอไปเรียน ไปเรียน ขอเวลาเดือนเดียว
แต่ต้องปฏิบัติตามแนวที่หลวงตาแนะนำอย่างเคร่งครัด”

เสร็จแล้วเขาก็ยอม

พอไปเรียนได้เดือนหนึ่ง กลับมารายงานตัว

“ถ้าผมรู้แต่ที่แรกว่าเรียนหนังสือก็ปฏิบัติสมาธิได้ ผมไม่ไป
แล้ว ผมปฏิบัติตามคำแนะนำของหลวงตานี้ มันได้ผลดีกว่าไปวิ่ง
ตามพระเสียอีก เรียนหนังสือก็ดี เวลาไปสอบ พออ่านคำถามจบ
ไม่ต้องไปคิด คำตอบมันโผล่ขึ้นมาเอง แล้วก็ถูกต้องด้วย ถ้ารู้อย่าง
นี้ผมไม่ไปเสียแต่แรกแล้ว”

หลานๆ กำลังเรียน ลองไปปฏิบัติดู เวลาอาจารย์มาสอน
มองห้องอาจารย์ ส่งจิตไปรวมไว้ที่ตัวอาจารย์ อย่าให้สายตาและ
จิตไปอื่น เอาแค่นี้ ไม่เห็นจะยากอะไร

มันมีกฎธรรมชาติอยู่ว่า อาจารย์สอนเรา ทำนวมกำลังจิต และวิชาความรู้จะถ่ายทอดให้เรา ถ้าเราเอาใจใส่จดจ้อง เราก็ได้รับการถ่ายทอดพลังจิตและวิชาความรู้จากอาจารย์โดยตรงไปตรงมา อันนี้คือกฎของธรรมชาติ

เรื่องนี้ แม้แต่พระเจ้าพระสงฆ์ท่านก็ไม่ยอมรับ พระเรียนจบดอกเตอร์จากประเทศอินเดียมา ได้ยินเข้าสายหัว ถามว่าเป็นไปได้หรือ

ทุกคนที่เรียนปริญญาจบมาแล้ว ได้ปฏิบัติสมาธิมาแล้วจริงๆ เช่นอย่างเวลาเราวิจัยวิชาความรู้ของเราเนี่ย คิดวกไปเวียนมาๆ ประเดี๋ยวจิตว่างลง ความรู้ที่เราต้องการรู้มันโผล่ขึ้นมา นั่นคือ**สมาธิปัญญา**

ถ้าใครเข้าใจอย่างนี้แล้วยอมรับ ไม่ต้องเสียเวลาไปนั่งสมาธิกับหลวงพ่หลวงพี่ที่วัด ทำมันอยู่กับงานนั่นแหละ การทำ การพูด การคิด เอาสติตัวเดียว เวลานอนลงไป จิตมันคิด ปล่อยให้มันคิดไป เอาสติกำหนดตามรู้ไปจนกว่าจะนอนหลับ ปฏิบัติต่อเนื่องไปอย่างนี้ ได้สมาธิแน่นอน

ถ้าอยากจะทำให้สมาธิมันดีขึ้น เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์สะอาด กาย วาจา และใจ คีล ๕ ข้อเท่านั้นเป็นหลัก อย่าไปกังวลสิ่งอื่น

อย่าเถียงกันเรื่องสมาธิ.....

ในคัมภีร์นี้ท่านกล่าวหลักฐานอ้างเอาไว้หมด ซึ่งมาพิจารณา
ดูแล้วนักปฏิบัติในปัจจุบันไม่น่าจะเถียงกัน

ช่างทอหูก ผักสตี ทอหูกเสร็จได้สำเร็จอรหันต์

ช่างปั้นหม้อ ผักสตีไปกับการปั้นหม้อ ปั้นหม้อเสร็จได้สำเร็จ
อรหันต์

ช่างถากไม้ พอถากไม้เสร็จ ได้สำเร็จอรหันต์

มันก็มีตัวอย่างอยู่ถมเถไป

๕๖

ที่นี้หลวงพ่หลวงพี่สมัยนี้มาเถียงกัน พุทโธ สัมมาอรหันต์
ยุบหนอ-พองหนอ อยู่ที่นี่ มันไปไม่ถึงไหนหรอก หลวงพ่อจึงกล่าว
กล่าวได้ว่า ถ้าหากว่านักสมาธิคนใดยังไปตำหนิโจมตีลัทธิของคนอื่น
แสดงว่าภาวนาไม่เป็น

โดยหลักธรรมชาติของการปฏิบัติสมาธิ คือ ทำจิตให้มีสิ่งรู้
สติมีสิ่งระลึก จะเป็นอะไรก็ได้ เราไปทำมาค้าขาย เรามีสติ ไปสอน
เด็ก เรามีสติ

เคยสังเกตไหม เวลาเราไปพูด เริ่มต้นพูดที่แรก ที่แรกเราใช้
ความคิดใช้ไหมละ บางทีเราก็อาจจะชะลอเวลาด้วยการครางออกมา
“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย.. เอ้อ.. ข้าพเจ้าจะ.. เอ้อ.. ปาฐกถาเรื่อง..
เอ้อ..” อันนี้คือชะลอเวลาใช้ความคิด ที่นี้พอสำรวจมจิตพูดไปๆๆ
สมาธิมันเกิด หลังจากนั้นไม่มี “เอ้อ” แล้ว พอพูดจบประโยคนี้ปั๊บ
ประโยคใหม่มันขึ้นมาแทน นั่นคือสมาธิ แล้วมันเป็นสมาธิปัญญา
ด้วย

สมาธิคลายเครียด

...จะนั่งขัดสมาธิก็ได้ นั่งเก้าอี้ก็ได้ พอเตรียมตัวนั่งเสร็จ
เรียบร้อย พยายามสูดลมหายใจช้าๆ เบาๆ จนหมดแรง กลั้นไว้
นิดหนึ่ง แล้วก็ปล่อยช้าๆ เบาๆ จนหมดแรง สูดลมเข้า ปล่อยลม
ออก นับเป็น ๑ ครั้ง ทำสัก ๕ ครั้ง

เมื่อครบ ๕ ครั้ง มากำหนดสติรู้ลมหายใจเฉย อย่าไปบังคับ
ลม อย่าไปบังคับจิต เพียงแต่ประคองให้มันรู้ลมหายใจอยู่เท่านั้น
พยายามทำครั้งละ ๕ นาที ๑๐ นาที อาการปวดศีรษะมันจะลดลง
หรือหายไปเลย

อันนี้เป็นวิธีปฏิบัติสมาธิเพื่อรักษาความตึงเครียด เพื่อคลาย
ความเครียด

...อันนี้เคยแนะนำให้ข้าราชการผู้หลักผู้ใหญ่ที่ท่านปวดศีรษะ
มาเป็นสิบปี ให้ไปทำ ๒-๓ วันก็หาย ขอให้ท่านทั้งหลายลองจำ
เอาไปปฏิบัติ เวลามันเกิดความตึงเครียดมากก็หาที่นั่งให้มันสบาย
แล้วก็ทำ ทำทีละ ๕ นาที ๑๐ นาที วันหนึ่งทำหลายๆ ครั้ง ว่า
เมื่อไรก็ได้เมื่อนั้น

สารบัญ.....

ในตัวของเรา โดยธรรมชาติมันมีธาตุ ๖ มี ธาตุดิน ธาตุ
น้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ อากาศธาตุ วิญญาณธาตุ

วิญญาณธาตุ เป็นใหญ่กว่าธาตุทั้งปวง วิญญาณธาตุก็หมายถึง
ถึงวิญญาณของเราเองนั่นแหละ วิญญาณนี้ บางทีเราก้เรียกว่า จิต
บางทีเราเรียกว่า วิญญาณ

๕๖

โดยปกติแล้ว จิตวิญญาณนี้มันจะวิ่งส่ายแสอยู่ในกาย อยู่ใน
ดิน ในน้ำ ในลม ในไฟ ในอากาศ แต่ถ้ามันวิ่งออกไปข้างนอก มันก็
ไปไขว่คว้าหาอารมณ์ภายนอก มันยังไม่รวมจุด ถ้าเราสามารถทำ
ให้มันรวมจุดลงได้ในจุดใดจุดหนึ่ง เช่น มันมารวมจุดอยู่ที่ลมหายใจ
หรือไปรวมจุดอยู่ในกาย คือ อากาธา ๓๒ จุดใดจุดหนึ่ง เช่น ผม
ขน เล็บ ฟัน หนัง เป็นต้น อย่างแน่นอน ถ้ามันไปหยุดอยู่ที่ตรงนั้น
อย่างแน่นอนมันคงไม่หวั่นไหว มันสามารถที่จะดึงดูดพลังรอบข้าง
เข้ามารวมจุดนั้น ซึ่งคนสมัยใหม่เขาเรียกว่า **พลังจักรวาล**

ตามธรรมชาติของสิ่งที่มีอยู่ในจักรวาลนี้ ในดวงอาทิตย์ก็มี
สนามแม่เหล็ก ในดวงจันทร์ก็มีสนามแม่เหล็ก ในดวงดาวก็มีสนาม
แม่เหล็ก ในตัวของเราที่มีธาตุเหล็ก ทีนี้ สนามแม่เหล็กหรือธาตุ
เหล็กก็ดี มันมีความสัมพันธ์กันด้วยกระแสไฟฟ้า เมื่อเรารวมจิตให้
ไปแน่นอนอยู่ในจุดใดจุดหนึ่ง พลังมันจะมารวมอยู่ที่ตรงนั้น พลัง
ตัวนั้นก็คือ กระแสไฟฟ้า นั่นเอง

เมื่อเป็นเช่นนั้น เราสามารถที่จะน้อมเอาพลังมารักษาโรคภัย
ไข้เจ็บได้ เราสามารถน้อมเอาพลังอันนั้นไปสนับสนุนธุรกิจการ

งานที่เรารับผิดชอบอยู่ได้

อันนี้คือจุดกำเนิดของพลัง นักเผยแพร่สมัยใหม่เขาเรียกว่า
พลังจักรวาล

คำว่า **พลัง** นี้ คนโบราณเราใช้กันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว
เช่นอย่างพลังวิชาอาคม แล้วก็พลังของสมาธิ หรือพลังจิต

จิตของคนเรา ถ้าหากว่ามันไปยึดมั่นแน่นอยู่ในสิ่งใด
สิ่งหนึ่งอย่างมั่นคง มันก็จะเกิดพลังงานขึ้นมาอย่างที่กล่าวแล้ว
เพราะฉะนั้น เมื่อเราสามารถทำจิตให้หยุดนิ่งในจุดใดจุดหนึ่งได้ ใน
ช่วงนั้นเราสามารถที่จะน้อมพลังของจิตไปใช้ประโยชน์ได้นานับการ
แล้วแต่ความฉลาดของท่านผู้ใดจะน้อมนำเอาไปใช้ได้

อันนี้คือวิธีการสร้างพลังจิตเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บ มันเป็น
สายตรง ซึ่งเป็นแนวทางที่ให้เราอบรมจิตของเราให้เป็นใหญ่ ให้
เป็นอิสระ ไม่ตกอยู่ในอำนาจของสิ่งใด

รักษาโรคด้วยสมาธิ.....

วิธีนั่งสมาธิเพื่อรักษาโรคภายในภายนอก ก่อนอื่นหลังจากที่เราให้วัพระสวดมนต์เสร็จแล้ว ให้อธิษฐานจิตว่า

“ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จงดลบันดาลให้โรคภัยไข้เจ็บของข้าพเจ้าหายไป ณ บัดนี้”

แล้วก็มานึกในใจ พุทโธ ธัมโม สังโฆ พุทโธ ธัมโม สังโฆ แล้วก็นึกว่าพระพุทธเจ้าอยู่ที่จิตของเรา พระธรรมอยู่ที่จิตของเรา พระสงฆ์อยู่ที่จิตของเรา เราจะสำรวจเอาจิตอย่างเดียว แล้วก็นั่งขัดสมาธิ ตั้งกายให้ตรง ตั้งสติให้ดี สูดลมหายใจเข้าๆ เบาๆ สัก ๔-๕ ครั้ง สูดเข้า-ปล่อยออก นับเป็น ๑ ครั้ง พอทำถึง ๕ ครั้งแล้วก็นั่งทำให้เฉยๆ อย่าไปตั้งใจคิดอะไร กำหนดสติรู้ใจของเราอยู่เฉยๆ

ในช่วงนั้น ลมหายใจจะปรากฏในความรู้สึกของเรา ก็ดูลมหายใจเรื่อยไป อันนี้ถ้าเราทำได้ จิตสงบ จะมองเห็นลมหายใจขาว วิ่งออก วิ่งเข้า

พอมองเห็นลมหายใจขาววิ่งออกวิ่งเข้า เราเป็นโรคภัยไข้เจ็บอยู่ที่ไหน จิตมันจะวิ่งไปที่ตรงนั้น ลมจะวิ่งตามไป เช่น เป็นแผลในกระเพาะ ลำไส้ พอลมหายใจขาวสะอาดดีแล้ว มันจะวิ่งไปสู่จุดที่มันรู้สึกเจ็บนั้นแหละ พอจิตวิ่งไปตรงนั้น ลมก็ตามไป แล้วมันจะไปสัมผัสชั้น สัมผัสลง อยู่ที่ตรงนั้น แล้วจะทำให้แผลในกระเพาะหรือลำไส้หายได้

อันนี้มีคนเขาทำหายมาหลายคนแล้ว อันนี้วิธีทำสมาธิรักษาโรค

เมื่อจิตของเราไปรวมอยู่ที่ลมหายใจ มองเห็นลมหายใจวิ่ง
ออก วิ่งเข้า ขาวเหมือนปุยนุ่น ปุยฝ้าย ในช่วงนี้จิตสงบเป็นสมาธิ
มันจะดึงดูดเอาพลังรอบข้างเข้าไปรวมอยู่ที่จุดนั้น เรียกว่า **พลัง
จักรวาล** พอหลังจากนั้น จิตเขาจะทำหน้าที่ของเขาเอง เราไม่ต้อง
ไปบังคับเขา เราเจ็บที่ตรงไหน ปวดที่ตรงไหน ชัดช่องที่ตรงไหน
เช่นอย่างเกิดความมึนตึ๊งในสมอง ปวดศีรษะบ่อยๆ ตึงเครียด มัน
จะคลายเบาบางลง แล้วในที่สุดจะหายขาด บางคนไปทำเพียง ๓
วันก็หาย

อันนี้คือวิธีทำสมาธิรักษาโรคภัยไข้เจ็บด้วยตนเอง

อย่างไรจึงจะเรียกว่า ภาวนาได้ผล.....

เราจะกำหนดเอาอะไรที่ว่ามันได้ผลเกิดจากการปฏิบัติ

เช่นอย่างสมมติว่า พระภาวนาเก่งๆ แต่พอเห็นเลขหอย
เบอร์ ก็วิ่งไปซื้อหอย อันนี้ก็แสดงว่าภาวนาแล้วไม่ได้ผล เพราะยัง
ไปทำผิดวินัยอยู่

ที่นี้ของเราชมราวาสนี่ เราก็เอาศีล ๕ เป็นหลัก สิ่งที่มันผิด
ศีล ๕ นี้ เราภาวนาเก่งแล้ว เรายังอยากจะละเมิดมันอยู่หรือเปล่า
ถ้าหากว่าความรู้สึกมันไม่มีความที่อยากละเมิดล่วงเกิน แสดงว่า
มันได้ผล

มัจฉาสมารี พาไปหาบาปหากกรรม

การสร้่างพลังจิตหรือสมาธิเป็นหลัักรรมกลางๆ ไม่ได้สั่งกััด
ในลัทธิและศาสนาใดท้ั้งสิ้น ศาสนาพุทธ คริสต์ อิสลาม หรือคน
ไม่มีศาสนา ปฏิบัติสมาธิได้ท้ั้งนั้น แต่สมาธิอันใดที่ไม่มีศีลเป็นหลัั
ประกัันความปลอดภััย สมาธิอันนั้นไม่เป็นไปเพื่อความพ้นบาป
พ้นกรรม

เช่นอย่างพระที่เรียวนิชาอาคมในทางเรียกเจตภูต หรือเรียก
วิญญูณคนได้ เขาถามชื่อเราแล้วเอาชื่อเราไปเขียนลงในกระดาษ
เอาไปควันเป็นไส้เทียน แล้วก็มาห้บรกรรมภาวนา พอได้ทีแล้ว
คนที่ถูกเขียนชื่อลงนั้นจะรู้สึกตัวว่า ใครทำอะไร ทีไหน พอตื่นเข้า
จะรีบวิ่งไปหาเขาทันที

อันนี้ สมาธิแบบนี้เรียกว่า สมาธิประเภทมัจฉาสมารี

ทีนี้พระที่มีฤทธิ์ทางใจ ใช้อำนาจใจหรืออำนาจจิตนี้ไปบังคับ
ใคร ให้มาเคารพนับถือเรา แล้วก็ให้เอาโภคทรัพย์สมบัติมาบารุง
บารอเรา ช่วยเราสร้างวัดสร้างวา โดยถูกวิชาอาคมนั้นบังคับ พระ
องค์ใดไปทำเช่นนั้น มีค่าเท่ากับมหาโจรไปจับปล้น เพราะวาคนที่
นอนหลับไม่รู้นอนคู้ไม่ตื่น ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เอ้า! อยู่ๆ มาก็ถูกบังคับจิต
ให้เอาเงินไปให้เขา มันก็มีค่าเท่ากับจับปล้น

ประเภทท้ั้งหลายเหล่านี้ มันเป็นประเภทมัจฉาสมารี

สัมมาสมาธินำไปสู่ การรู้ธรรมเห็นธรรม.....

สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้า การปฏิบัติเพื่อบ่มใจให้จิตสงบ เป็นสมาธิ มีสติปัญญารู้ธรรมเห็นธรรมตามความเป็นจริง ตามแนว คำสอนของพระพุทธเจ้า

๖๔

การรู้ธรรมเห็นธรรมนี้ รู้เห็นอย่างไร

การรู้ธรรมเห็นธรรมนี้ เราจะสังเกตได้ง่ายๆ เช่นอย่างสมมติ ว่าจิตของเรามันนึกถึงสิ่งที่เราเคยทำผิด ทำความเดือดร้อนให้แก่ ใครต่อใครมา พอมานึกถึง แล้วก็ได้รับความรู้สึกขึ้นมาว่า สิ่งนี้มันไม่ดี เราเคยทำแล้ว ต่อมาเราไม่ควรทำอีก

อันนี้คือลักษณะการรู้ธรรมเห็นธรรม คือรู้ว่าสิ่งที่เราทำนั้น มันผิด เมื่อมันผิด จิตก็ยอมรับ พอยอมรับ จิตก็สอนตัวเองว่า เราไม่ควรทำซ้ำอีก

แต่การรู้ธรรมเห็นธรรมในระดับอริยมรรคอริยผล ท่านว่า รู้เห็น อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค รู้ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา รู้ว่าสรีรยนต์สภนธ์กายของเรานี้เป็นของปฏิภูลน่าเกลียด รู้ว่าเราจะต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย จิตมันยอมรับ อันนี้ก็คือรู้ธรรม เห็นธรรม

เพราะฉะนั้น ที่แน่ๆ ที่สุดที่ควรจะสังเกตก็คือ เมื่อจิตมัน ปรุ้งแตงไป มันนึกถึงสิ่งที่เคยทำผิดต่อพ่อต่อแม่ ต่อครูบาอาจารย์

ต่อบ้านต่อเมือง แล้วมันสำนึกได้ว่ามันเป็นความผิด มันยอมรับ แล้วมันก็เตือนตัวเองว่า ต่อไปท่านไม่ควรทำอย่างนี้

ยกตัวอย่างเช่น นายตำรวจท่านหนึ่งไปบวชกับหลวงพ่อยู่ ที่วัดป่าแสนสำราญ อำเภอวารินฯ จังหวัดอุบลฯ ที่วัดนั้นถือหลัก การปฏิบัติสมาธิเหมือนกับของเรานี้แหละ พอเกษียณมาแล้ว ก็พา แกนังสมาธิ พอจิตสงบได้สมาธิแล้ว แกก็ได้ความรู้สึกขึ้นมาว่า เมื่อก่อนนี้เราคิดแต่จะหนีจะโกง ช่องโหว่ที่จะทำให้เราหนีโกงได้มัน มีถมเถไป พอเรามาปฏิบัติสมาธิแล้วความรู้สึกอยากจะทำเช่นนั้น มันไม่มี อันนี้ก็เพราะจิตมันรู้จริงว่าสิ่งที่ทำมาแล้วมันผิด แล้วมัน ก็ยอมรับความจริง เมื่อมันยอมรับความจริงแล้ว มันก็ไม่ประพฤติ ซ้ำเช่นนั้นอีก

อันนี้คือลักษณะของการรู้ธรรมเห็นธรรม

สมาธิสะกดจิตก็ปิดทาง.....

ถ้าหากว่าจิตไม่ออกนอก วิ่งเข้ามาข้างใน มาสงบนิ่ง สว่าง อยู่ภายในของร่างกาย เมื่อจิตสงบสว่างในท่ามกลางของร่างกาย ถ้าหากว่ามีครูบาอาจารย์มาแนะนำว่าให้รวมเอาความสว่างเป็นดวงแก้ว สร้างดวงกลมให้กลายเป็นพระพุทธรูป เฟ่งให้ใสบริสุทธิ์สะอาด แล้ว จะเห็นดวงธรรมปรากฏเด่นชัดขึ้นมา ถ้าหากมีใครแนะนำชักจูงให้ เป็นไปอย่างนั้น ก็จะเป็นไปตามคำแนะนำชักจูงนั้นๆ

๖๖

แต่ในทางปฏิบัติที่ถูกต้อง ในเมื่อมีปรากฏการณ์เช่นนั้นปรากฏ ขึ้น นักปฏิบัติต้องกำหนดรู้เฉยอยู่เท่านั้น ไม่ต้องไปนึกปรุงแต่งให้ ดวงหรือความสว่างนั้นเป็นอะไร ถือเพียงแค่ว่าสิ่งนั้นเป็นอารมณ์ สิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติเท่านั้น

ใช้นิมิตปิดทาง ระว่างจะกลายเป็นการทรงวิญญาณ

ถ้าหากว่าในช่วงนั้นกระแสนจิตส่งออกนอก จะเกิดมโนภาพ
ได้แก่ภาพนิมิต ในเมื่อภาพนิมิตปรากฏ อย่าไปพะใจ อย่าตกใจ
กำหนดสติรู้เฉยอยู่เท่านั้น เพราะนิมิตอันนั้นเป็นจิตของเราสร้าง
มโนภาพขึ้นมาเท่านั้น อย่าไปสำคัญมันหมายความว่าสิ่งอื่นมาแสดงตัว
ให้เราดูเราเห็น จิตของเราเองแท้ๆ เป็นผู้แสดงขึ้นมา

แต่ในช่วงที่เราภาวนาแล้วเกิดนิมิต เกิดมโนภาพขึ้นมา ถ้า
หากมีใครมาชักจูงว่า เมื่อเห็นนิมิตแล้ว ให้น้อมเข้ามาในจิตในใจ
ของเรา ให้ผู้วิเศษทั้งหลายเหล่านั้นมาช่วยพลังสมาธิ สติ ปัญญา
ให้แก่กล้า ถ้าน้อมมโนภาพนั้นเข้ามาถึงตัวได้เมื่อไร เมื่อนั้นจะกลายเป็น
การทรงวิญญาณ

เพราะเมื่อนิมิตเข้ามาถึงตัวแล้ว สมาธิที่ปลอดโปร่ง สบาย
เบา จะรู้สึกว้อดว้อด หนักหน่วงไปทั้งตัว หัวใจเหมือนถูกบีบ จิต
ซึ่งเคยเป็นอิสระจะตกอยู่ในอำนาจของสิ่งที่เข้ามาแทรกสิง ในที่สุด
กลายเป็นการทรงวิญญาณ

นี่! ในจุดนี้นักปฏิบัติต้องระมัดระวังให้ดี

คู่มือใน (ร่างกาย) ได้ความรู้แจ้ง.....

ในขณะที่จิตหนึ่ง สว่างอยู่ในท่ามกลางของร่างกาย ความสว่างของจิตจะพุ่งออกมารอบๆ เราจะรู้สึกที่เราตั้งอยู่ในท่ามกลางแห่งความสว่าง แต่ภายในดวงจิตนั้นสามารถมองเห็นอวัยวะต่างๆ ภายในทั้งหมดในขณะที่จิตเดียว เรียกว่ารู้อาการ ๓๒ จนกระทั่งจิตสงบละเอียดยิ่งลงไป จนถึงขนาดร่างกายตัวตนหาย ยังเหลือจิตดวงเด่นหนึ่งสว่างไสวอยู่เท่านั้น

๖๘

ถ้าหากว่าจิตจะเดินไปในทางสมณะ ทางสายฉานสมาบัติ จิตก็จะมีแต่สงบนิ่ง สว่าง ละเอียดยิ่งขึ้นไป ตามลำดับขั้นของฉานสมาบัติ

แต่ถ้าหากว่าจิตไม่ไปเช่นนั้น เมื่อร่างกายตัวตนหายไปแล้ว จะย้อนกลับมามองร่างกายของตัวเอง จะปรากฏว่าร่างกายของตัวเองตาย ขึ้นอืด เน่าเปื่อยผุพังสลายตัวไป ไม่มีอะไรเหลือ เมื่อจิตถอนจากสมาธิแล้ว จะได้ความรู้ขึ้นมาว่า นี่แหละคือการตาย ตายแล้วก็ต้องเน่าเปื่อยผุพังสลายตัวไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่ เป็นแต่เพียงธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ไหนเล่าสัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขา มีที่ไหน

ถ้ามองเห็นความตาย จิตก็รู้นี่แหละคือความตาย
มองเห็นความเน่าเปื่อยผุพัง นี่แหละ *อสุภกรรมฐาน*

มองเห็นร่างกายสลายตัวไปเป็นธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ก็จะ
รู้ธาตุ สมณะ รู้ว่ากายของเราสักแต่เป็นธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ
ไหนเล่า สัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขา มีที่ไหน
อันนั้น *อนัตตานุปัตสสนาญาณ* ความรู้ว่าร่างกาย อัตตา
ตัวตนไม่มี เป็นอนัตตาเท่านั้น
เราจะได้ความรู้ตามลำดับขั้นตอนอย่างนี้

พลังพุทธะ-พลังจักรวาล.....

ในปัจจุบันนี้ ชาวพุทธของเราที่กำลังตื่นพลังใหม่ ซึ่งมีชาวต่างประเทศเขานำมาเผยแพร่ พลังที่เขานำมาเผยแพร่นั้นเรียกว่า **พลังจักรวาล**

อะไรคือพลังจักรวาล

ในจักรวาลนี้มีสิ่งที่เป็นวัตถุ ซึ่งมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีอยู่ ๔ อย่าง ๔ อย่างนี้ทางภาษาศาสตร์พุทธท่านบัญญัติว่า เป็นธาตุ ๔ ธาตุ ๔ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ ให้จักรวาลนี้มีธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ

๗๐

และในกายในใจของเรานี้ก็มีธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เราอาศัยกายกับใจของเราเป็นหลัก แล้วมาปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราสามารถที่จะสร้างพลังซึ่งเกิดจากส่วนผสมของธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ให้เกิดมีพลังมหาศาลขึ้นมาได้ เรียกว่า **พลังพุทธะ**

พลังพุทธะนี้ ก็หมายถึง สภาวะจิตของเรามีสมรรถภาพ มีความเข้มแข็ง เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เมื่อท่านผู้ใดสามารถทำจิตของตนเองให้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน หมายถึง จิตสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ มีปีติ มีความสุข มีความเป็นหนึ่งผู้นั้นสามารถสร้างพลังขึ้นมาในจิตใจของตนเองได้

.....พลังพุทธะ ไม่ได้หายสาบสูญไปจากโลกนี้

พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน

ใครๆ เรียนพุทธประวัติแล้วก็ว่า พระพุทธเจ้าเกิดที่ประเทศอินเดีย เวลาที่พระองค์ปรินิพพานไปนานแล้ว เราจะไปยึดเอาพระองค์ที่ไหนเป็นที่พึ่งที่ระลึก

เราเคยกล่าวคำบูชาพระพุทธองค์ว่า “ข้าพเจ้าขอบูชาคุณของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม้ปรินิพพานนานแล้ว แต่ยังคงปรากฏอยู่โดยพระคุณ”

๗๑

อาศัยเหตุผลดังกล่าวนี้ **คุณความเป็นพุทธะไม่ได้หายสาบสูญไปจากโลก และเป็นคุณธรรมที่ทุกคนสามารถที่จะสร้างขึ้นให้มีในจิตในใจของตนเองได้** โดยที่เรายึดมั่นในพระคุณของพระองค์ดังที่กล่าวมาแล้ว อย่างน้อยเราก็มีศรัทธาตั้งมั่นในคุณของพระพุทธองค์อย่างมั่นคง มีความรักในพระพุทธองค์อย่างมั่นคง มีศรัทธาไม่คลอนแคลน

สร้างพลังพุทธะด้วยพละ ๕.....

เมื่อเรามี **ศรัทธา** เชื่อมมั่นและตั้งมั่นในสิ่งไหน จิตที่เชื่อมมั่นนั้นย่อมเกิดมีพลัง ที่เกิดเด่นชัดก็คือ **วิริยะ** ความแก้แค้นกล้าหาญกล้าเสียสละกายและใจของตนเอง เพื่อบูชาข้อวัตรปฏิบัติ เช่น การปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นต้น

เมื่อเรามี **วิริยะ** ความพากความเพียร ความพยายาม **สติ** ที่จะระลึกถึงสิ่งที่ผิดชอบชั่วดีก็ย่อมมีปรากฏขึ้น

เมื่อเป็นเช่นนั้น จิตใจมั่นคง เพราะอาศัยความมีศรัทธาตั้งมั่น จิตใจมั่นคงนั้นคือ **สมาธิ** เมื่อมีสมาธิแล้วก็มี **ปัญญา**

๗๒

เมื่อจิตสงบ ตั้งมั่น นิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน อย่างน้อยเราก็มีปัญญารู้ว่า จิตแท้ จิตดั้งเดิมของเรานั้นมันเป็นอย่างไร เมื่อจิตสงบ นิ่ง ว่าง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน ขึ้นมาเมื่อไร เราสามารถรู้ความจริงของจิตแท้จิตดั้งเดิมของเราเมื่อนั้น เราจะมีความรู้สึกว่านี่แหละคือจิตแท้ จิตดั้งเดิมของเรา

เมื่อจิตสงบ นิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน นอกจากจะรู้ความจริงของจิตของตนเอง เราก็ยังจะได้รู้ว่าคุณธรรมที่ทำให้จิตให้เป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ได้บังเกิดขึ้นในจิตของเราแล้ว

เพราะฉะนั้น ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา ในเมื่อเรามาปฏิบัติให้ถึงพร้อม จิตสงบ นิ่ง มีสติรู้ตัวอยู่ มีความมั่นคงเมื่อจิตมีความมั่นคง แม้ว่าเราจะเคลื่อนไหวไปมาทางใด เราก็มีสติ

.....

จิตวิทยา ๒๕๕๑

สัมปชัญญะรู้พร้อมอยู่ทุกขณะ การทำ การพูด การคิด เรามีสติ
รู้ตัวอยู่ทุกขณะ **ความมีสติรู้ตัวนั้นแหละคือธรรมะแท้แห่งพุทธะที่**
เกิดขึ้นที่จิตของเรา เราจะต้องสังเกตดูความเป็นไปของจิตของเรา
อย่างนี้

พลังศรัทธารักษาโรคภัย.....

อุบายวิธีการที่เราจะสร้างจิตของเราให้มีพลังงาน ต้องมีจุดยืน คือ เราต้องมีศรัทธา เชื่อมั่นในคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์

ที่เราจะสร้างจิตของเราให้มีพลังงาน จะต้องมีคามยึดมั่น
ในพระพุทธเจ้าเป็นหลัก

๗๔

เพียงเชื่อมั่นในคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่างมั่นคง อธิษฐานจิตของตนเองให้แน่วแน่ ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจงจัดบำบัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บและอันตรายทั้งหลายทั้งปวงให้ไปปราศ จากกาย วาจา และจิต ของข้าพเจ้าโดยเด็ดขาด และปลุกความเชื่อมั่นลงในคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่างมั่นคง สามารถที่จะรักษาโรคภัยไข้เจ็บของตนเองและคนอื่นให้หายได้

ความจริงการใช้พลังจิตรักษาโรคภัยไข้เจ็บในเมืองไทยเรามีมาแต่เก่าแก่โบราณ สมัยที่โรงพยาบาลยังไม่เคยมีในประเทศไทย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย หมอชาวบ้านทั้งหลายเขาก็อาศัยอมยาพ่นฝนยาตามประสาจน ใช้เวทย์มนต์คาถาเสกเป่า กระจุกแตก กระจุกหัก ใช้มนต์ เสน้ำมนต์ หรือน้ำ หรือน้ำมัน แล้วก็เอามาทา เป่า กระจุกก็สามารถต่อกันได้ อันนี้คือตัวอย่างที่คนโบราณรักษาโรคด้วยพลังจิต

แม้ว่าในปัจจุบันนี้ ครูบาอาจารย์บางท่าน เวลาท่านเจ็บป่วย ท่านไม่ได้คำนึงถึงมดหมอ หรือคิดจะไปโรงพยาบาล พอรู้สึกว่าจะไม่สบาย ท่านก็เข้าสมาธิ นั่งสมาธิภาวนาของท่าน ทำจิตให้สงบ

พลังสะกดจิต.....

บางทีมีผู้สอนพลังจักรวาล หรือพลังแห่งการสะกดจิต พลังจักรวาลนี้มีแนวโน้มไปในทางสะกดจิต

การสะกดจิต เท่าที่หลวงพ่อได้ศึกษามาด้วยตนเอง พอใครมาเรียนสะกดจิต พออาจารย์มอบอำนาจมอบพลังจิตให้ ออกจากอาจารย์ไปไม่ถึงชั่วโมง สามารถที่จะทำการสะกดได้ทันที อันนี้คือการสะกดจิต

๗๖

ที่นี้การสะกดจิตนี้ก็มีอำนาจ มีพลังมากเหมือนกัน เช่นอย่างนักสะกดจิตเขาจะไปแสดงอิทธิฤทธิ์ของเขาที่ไหน เช่น มีผู้มาเชิญไปบรรยายหรือไปปาฐกถา เขาจะเอาคนในบ้านของเขาซึ่งเขาฝึกสะกดเอาไว้อย่างดีแล้ว เอามาสะกด พอสะกดให้หลับแล้วเขาจะสั่ง

“ฉันจะปลุกเสกเจ้าให้เป็นผู้ที่มีสมาธิ มีอิทธิพล มีอำนาจ เจ้าสามารถสะกดใครต่อใครให้นอนหลับก็ได้ วันพรุ่งนี้เวลา ๙ นาฬิกา ฉันจะไปปาฐกถาที่มหาวิทยาลัยนั้น เวลาฉันไปถึงห้องประชุม ฉันกวาดสายตาไปรอบๆ ห้อง ให้เจ้าไปสะกดคนในห้องประชุมให้นอนหลับให้หมด ใครปลุกก็ไม่ตื่น”

พอเขาสั่งเสร็จแล้ว เขาก็จะปลุกคนที่ถูกสะกดให้ตื่น ตื่นแล้วเขาบอกว่าให้ลืมความหลังเสีย

พอถึงเวลาเขาก็ไปตามนัด พอเขาโผล่หน้าเข้าไปในห้องประชุม กวาดสายตาไปรอบๆ ห้อง คนในห้อง ๒๐๐ คนจะนอน

หลับหมดทุกคน ใครปลุกก็ไม่ตื่นนอกจากเขาคนเดียวเท่านั้น เวลาเขาจะปาฐกถา พอเขาประกาศว่า “ทุกคนจงตื่นจากหลับ มาเตรียมฟัง ข้าพเจ้าจะปาฐกถา” คนเหล่านั้นจึงจะจ้วงเจียตื่นขึ้นมา

มหาวิทยาลัย... เจอมาแล้ว เขาก็มาเล่าให้หลวงพ่อฟัง เขาบอกว่า “ทำไมนักสะกดจิตเขาถึงได้เก่งนัก” “เขาเก่งอย่างไร” “พอเขาเดินไปในห้องประชุมของผม เขากวาดสายตาไปรอบๆ เด็กของผม ๒๐๐ คนนี่นอนหลับหมด ใครปลุกก็ไม่ตื่น”

หลวงพ่อก็บอกว่า ถ้าเราไม่รู้เรื่อง เรายอมรับว่าเขาเก่ง มันดีแล้ว หลวงพ่อก็เลยอธิบายให้เขาฟังอย่างนี้ ตามที่ศึกษามา

หลวงพ่อเรียนสะกดจิตจาก ดร. ไมเคิล แพรงฟอร์ด ซึ่งเป็นหมอเภสัชกรรมสมัยโน้น ท่านผู้นี้เรียนเภสัชกรรม จบจากทางมหาวิทยาลัยอังกฤษ ระดับดอกเตอร์ ภายหลังมาเป็นโยมอุปัฏฐากก็มาเคี่ยวเข็ญให้หลวงพ่อเรียนสะกดจิต หลวงพ่อเห็นว่ามันอาจจะเป็นประโยชน์บ้าง หลวงพ่อก็เรียน

ในขณะที่ปฏิบัติเครื่องๆ อยู่ มันมักจะเกิดอิทธิปาฏิหาริย์ต่างๆ บางทีเดินไปเห็นต้นมะพร้าวมันขวางหูขวางตา ซี่มือ “หักลงเดี๋ยวนี้” มันจะหักโครมลงทันที กิ่งไม้ที่มันเกาะกะ บอกให้มันหัก มันก็หัก

อันนี้คืออำนาจของการสะกดจิต มันก็เป็นสมาธิอีกแบบหนึ่งเหมือนกัน แต่ผู้ปฏิบัติผู้เรียนมุ่งที่จะให้เป็นประโยชน์ในปัจจุบัน เพื่อให้เป็นหมอดูบ้าง เป็นหมอรักษาคนไข้บ้าง อะไรทำนองนี้

อันนี้เป็นวิถีทางการสร้างพลังจิต

พลังจิตอิสระคือความเบา พลังกายนอกคือความหนัก.....

พวกนักบำเพ็ญจิตในสมัยปัจจุบันนี้ บางท่านก็สอนให้น้อมเอาพลังต่าง ๆ เข้ามา บางท่านก็ให้น้อมเอาพลังพระอินทร์ พระพรหม หรือพลังของพระอิศวร พระนารายณ์ เป็นต้น ให้มาประจวบอยู่ที่จิตของเรา แล้วก็ให้น้อมเอาพลังเหล่านั้นไปใช้ประโยชน์ พลังเหล่านั้นจะเกิดประโยชน์ขึ้นมาได้อย่างแท้จริง เพราะอาศัยความเชื่อมั่น

แต่พลังแบบนั้นมันเป็นพลังที่เราอาศัยสิ่งอื่น แต่อย่างทีกล่าวมาในตอนต้นนั้น มันเป็นพลังซึ่งเกิดจากสมรรถภาพของเราเอง ซึ่งเราสามารถทำจิตให้มารวม หยุดหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า สมาธิ ได้

๗๘

เมื่อจิตหนึ่งเป็นสมาธิได้ จิตก็เป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ไม่มีอำนาจอันใดจะมาบังคับ

ข้อสังเกต พลังซึ่งเกิดตามธรรมชาติของจิตที่ฝึกฝนอบรมดีแล้วนี้ เมื่อได้สมาธิ จะรู้สึกวกายเบา จิตเบา กายสงบ จิตสงบ แล้วบางทีก็มีปีติ มีความสุข ถ้ายิ่งจิตสงบละเอียดลงไปเท่าไร ก็ยิ่งมีความสุขความสบาย จิตใจของเราปลอดโปร่ง ไม่หนักหน่วง ถ้าเรานั่งอยู่ ความรู้สึกทางกายเหมือนกับลอยอยู่บนอากาศ เหมือนกับกันไม้ตะพืด ถ้ามันเกิดขึ้นในขณะที่เราเดินจงกรมจะรู้สึกเบาสบายไปหมด เหมือนกับว่าเราไม่ได้ก้าว แต่ตัวของเราลอยไปเอง เวลาเรานอน ถ้าจิตมันมีสมาธิดังที่กล่าว เราก็จะรู้สึกว่า กายเบา จิตเบา กายสงบ จิตสงบ เราจะรู้สึกว่าตัวเราลอยอยู่บนอากาศ

อันนี้ เป็นผลจากการปฏิบัติสมาธิในแนวทางที่สร้างจิตให้มีพลังเป็นอิสระแก่ตัวเอง ไม่ตกอยู่ในอำนาจของสิ่งใด

ที่นี้การสร้างพลังจิตอีกแบบหนึ่ง โดยอาศัยพลังอื่นเข้ามาช่วย ถ้าหากจิตสงบลงไปแล้ว น้อมเอาพลังภายนอกเข้ามา ทำให้เรารู้สึกว่าพลังเข้ามาแล้ว เราจะรู้สึกว่าหนักหน่วงทั้งกาย หัวใจเหมือนถูกบีบ หลังจากนั้นจิตของเราไม่เป็นตัวของตัวเอง ตกอยู่ในอำนาจของสิ่งที่เข้ามาแทรกสิง หนักๆ เข้ากลายเป็นการทรงวิญญูณ อันนั้นไม่ถูกต้อง

สร้างพลังเหนือพลัง.....

การสร้างพลังตามแนวทางของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอุบายวิธีสร้างสมรรถภาพทางจิตของตนเองให้มีพลังเหนือพลัง

ที่ว่าจิตของเรามีพลังเหนือพลัง หมายถึง จิตที่บริสุทธิ์สะอาด ปราศจากกิเลสอาสวะทั้งหลายทั้งปวง บรรลุถึงพระนิพพาน สำเร็จ เป็นพระอรหันต์ **สภาพจิตของพระอรหันต์เป็นสภาพจิตที่มีพลังเหนือพลัง ที่เรียกว่า เหนือพลัง ก็เพราะเหตุว่า ไม่มีพลังแห่งธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ไตๆ สามารถที่จะดึงดูดจิตของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ให้มาตกอยู่ในอำนาจของสิ่งนั้นๆ ได้**

๘๐

จึงได้ชื่อว่า จิตของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เป็นพลังเหนือพลัง

เพราะฉะนั้น อุบายวิธีปฏิบัติของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เราศึกษาและปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันนี้ พระองค์สอนให้เราสร้างจิตของเราเองให้มีพลัง พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน จนกระทั่งจิตของเรามีสภาวะสะอาด บริสุทธิ์ ปราศจากกิเลสอาสวะทั้งปวง แล้วจิตของเราจะกลายเป็นจิตที่มีพลังเหนือพลัง

จิตสงบแล้ว รู้เห็นความเกิดดับในจิต

เมื่อจิตสงบแล้ว กระแสจิตไม่ส่งออกนอก แล้วไม่วิ่งเข้ามา ภายในกาย แต่ไปกำหนดรู้จิตเพียงอย่างเดียว ก็จะรู้เห็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับจิตอยู่ตลอดเวลา

เมื่อผู้ปฏิบัติมีสติสัมปชัญญะกำหนดรู้อยู่ตลอดเวลา ในเมื่อความรู้มันเกิดขึ้น ผุดขึ้นมา ผุดขึ้นมา อย่างกับน้ำพุ ผู้ปฏิบัติมีสติกำหนดรู้เองโดยอัตโนมัติ เมื่อไปถึงจุดหนึ่ง จิตจะหยุดนิ่ง สว่างไสว รู้ ตื่น เบิกบาน สภาวะทั้งหลายที่เป็นอารมณ์จะไปวนรอบจิตอยู่ตลอดเวลา แต่จิตหาได้หวั่นไหวต่อเหตุการณ์นั้นๆ ไม่มีแต่ทรงอยู่ในความเที่ยงตรง รู้ ตื่น เบิกบาน เป็นลิตพุทธะแท้ไม่หวั่นไหวต่ออารมณ์

๘๑

ในจุดนี้ ท่านอาจารย์มั่นท่านบัญญัติศัพท์ของท่าน เรียกว่า **ฐิติภูตัง**

ฐิติ คือ จิตสงบ นิ่ง เติ่น สว่างไสว

ภูตัง มีสภาวะที่เป็นปรากฏการณ์ในจิต รู้เห็นจิตนั้นแล้วดับไป เกิดขึ้นแล้วดับไปอยู่ตลอดเวลา

อายตนะไม่ใช่อารมณ์.....

การเข้ากระแสแต่ละขั้นนี้ หมายถึงว่า จิตของเราเข้าถึงจุดๆ หนึ่ง แม้จะมีอารมณ์เกิด-ดับให้ปรากฏเห็นอยู่ แต่จิตไม่ได้ห่วงไหว ต่ออารมณ์นั้น เป็นกลางโดยเที่ยงธรรม ไม่มีอคติลำเอียงว่า อะไรดี อะไรเสีย

เพราะฉะนั้น เมื่อเรามองเห็นธรรมชาติตามความเป็นจริงแล้ว มันไม่มีอะไรดี ไม่มีอะไรเสีย มีแต่ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นกลางๆ ทั้งนั้น

๘๒

ที่ท่านว่า อายตนะภายใน ๖ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เป็นอายตนะภายใน ที่เรียกว่า อายตนะ ก็เพราะว่ามันเป็นเครื่องมือ สื่อสารสำหรับติดต่อกับโลกภายนอก

สิ่งที่เรามองเห็นและสัมผัส ฐู รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ท่านว่า อารมณ์

แต่ความจริงมันไม่ใช่อารมณ์ มันเป็นเพียงเหตุปัจจัยให้เกิด อารมณ์

อารมณ์ คือ ความยินดี ความยินร้าย พอใจ ไม่พอใจ อันนี้ เรียกว่า อารมณ์

หลวงพ่อก็ได้ความชัดจากการอ่านหนังสือเรื่องหนึ่ง หนังสือ เจริญที่เขายายให้กันอ่านนี่ อ่านไปก็สนุกไปๆ พอไปถึงจุดๆ หนึ่ง ไล่เจ้าสาวมันไปหลงเจ้าหนุ่ม มันก็ยอมมอบกายถวายชีวิตให้เจ้าหนุ่ม ทุกอย่าง เสร็จแล้วมันไปช่วยให้เกิดอารมณ์ เจ้าหนุ่มบอกว่า “อย่า มายุ่ง เวลานี้ฉันยังไม่มีอารมณ์”

จึงไปได้ความว่า อ้อ! ไ้ตัวเจ้าสาวนี้มันมายั่วเจ้าบ่าว มันก็คือรูป แล้วก็คือเสียง มันมารุกเร้า แต่เจ้าหนุ่มมันบอกว่า “อย่ามายุ่ง ฉันยังไม่พร้อม” เพราะเขายังไม่มีความยินดี ไม่มีความพอใจที่จะร่วมสุขร่วมทุกข์กัน ก็เลยมาได้ความว่า อ้อ! รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ มันไม่ใช่อารมณ์ เป็นแต่เพียงเหตุปัจจัยให้เกิดอารมณ์

ทางสายกลางคืออะไร.....

ถ้าตาเราเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายสัมผัส ใจนึกคิด ถ้าจิตเป็นกลางโดยเที่ยงธรรม กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา มันก็ไม่เกิด

ถ้าเกิดความยินดีเกิดความยินร้าย เกิดความยึดมั่นในอารมณ์ นั้น มันก็กลายเป็นกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

ความยินดี เป็น กามตัณหา

ความยินร้าย เป็น วิภวตัณหา

ความยึดมั่น เป็น ภวตัณหา

เมื่อเป็นเช่นนั้น สุข-ทุกข์ก็เกิดขึ้นสลับกันไป

๘๔

ในเมื่อจิตมีสติกำหนดตามรู้อยู่ทุกระยะๆ ในเมื่อมันรู้แจ้ง เห็นจริงขึ้นมา มันจะบอกว่า อ้อ! นี่คือ ทุกขอริยสัจ ที่พระพุทธเจ้า ตรัสรู้ แล้วมันจะรู้ต่อไปว่า นอกจากทุกข์ ไม่มีอะไรเกิด นอกจากทุกข์ ไม่มีอะไรดับ ทุกข์เท่านั้นเกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นดับไป

เมื่อรู้แจ้งเห็นชัด จิตก็เป็นกลาง เมื่อจิตเป็นกลาง สว่างไสว มีปิติ มีความสุข มันก็เป็น **มัชฌิมาปฏิปทา** ศีล สมาธิ ปัญญา ก็ถึงพร้อมลงในจุดนั้น มรรค ๘ ประชุมพร้อมลงในจุดนั้น มันก็เป็นอริยมรรค

เพราะฉะนั้น ดัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ทุกข์เป็นธรรมชาติที่ควรกำหนดรู้ พระองค์ไม่ได้สอนให้ละทุกข์

ตั้ง โข ประนีทั้ง ทุกขะสะสมทะโย อะริยะสัจจัง ปะหาตัพพันติ
เม ภิกขะเว ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สมุทัยอันเป็นเหตุให้ทุกข์เกิดเป็นสิ่งที่
ที่ควรละ ไปละที่เหตุ

ในเมื่อจิตละสมุทัยได้ช่วงๆ แม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง ตั้ง โข
ประนีทั้ง ทุกขะนิโรธ อะริยะสัจจัง ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ทุกขนิโรธ
เป็นสิ่งที่ควรทำให้แจ้ง

แล้วจะทำทุกขนิโรธให้แจ้งได้อย่างไร ในเมื่อมันถึงขั้น ทุกข์
สมุทัย นิโรธ มรรค แล้ว เราไม่ได้ทำหรรอก มันเป็นเองของมัน จิต
มันก็กำหนดรู้ของมันอยู่นั้น

ในเมื่อจิตกำหนดรู้ รู้อยู่เฉยๆ มันก็เป็นมัชฌิมาปฏิปทา
ทางสายกลาง จิตไม่หวั่นไหว ไม่อคติ ไม่ลำเอียง ต่อเหตุการณืนั้นๆ
มันก็เป็นมัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลาง

วิปัสสนาญาณ-ภาวนามยปัญญา เป็นอย่างไร.....

ในเมื่อจิตมันกระโดดไปกระโดดมา กระโดดไปกระโดดมา เหมือนลิงที่เขาผูกไว้บนต้นไม้ เมื่อเป็นเช่นนั้น มันเป็นวิปัสสนาได้อย่างไร

มันเป็นวิปัสสนาได้ เพราะจิตมีสติตามรู้อารมณ์ที่มันเกิดขึ้นดับไป แล้วมันจะรู้สึกว่ามันมาจ่ออยู่ที่จุดที่เกิดอารมณ์เท่านั้น มันไม่วิ่งตามอารมณ์

เมื่อมันมาจ่ออยู่ที่เกิดอารมณ์นี้ มันก็เป็น **จิตตามุขัสสนาสติปัฏฐาน**

๘๖

ถ้ามันวิ่งไปวิจัยเรื่องอารมณ์ มันก็เป็น **ธัมมานุขัสสนาสติปัฏฐาน**

ในเมื่อจิตมันมองเห็นความตายชัดเจน ในขณะที่มันรู้เห็นอยู่นั้น มันก็ได้แค่เฉยอยู่ พอมันถอนจากสมาธิ พอรู้สึกว่ามีกาย มันจะเกิดความรู้ขึ้นมา บางทีมีคำถาม “นี่หรือคือการตาย” “ใช่แล้ว” พอ “ใช่แล้ว” มันก็จะอธิบายผอจจจ ของมันไปเอง เราไม่มีเจตนา สัญญาเจตนาที่จะให้มันเป็นไปอย่างนั้น แต่มันเป็นเองโดยอัตโนมัติ เรียกว่า **ภาวนามยปัญญา**

ความคิดที่มันเกิดผุดขึ้นมาจจจ อันนั้นยังไม่ใช่ปัญญา เพราะมันยังไม่ตัดสินใจ เมื่อมันไปหยุดก็กลงไป อ้อ! ความคิดมันก็เกิดดับไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา นี่คือปัญญาในสมาธิ

แม้แต่ว่าจิตของเรามันปรุงแต่ง ปล่อยให้มันปรุงไปตามเรื่องตามราวของมัน มันมีแต่สติตามรู้จจจ ก็นอนอยู่ ถ้ามันไปนึกถึงสิ่งใดที่

เคยทำผิดพลาดมาแล้ว พอมันทักตัวเองว่า “อ้อ! สิ่งนี้เจ้าเคยทำผิดมาแล้ว เจ้าไม่ควรทำอีก” อันนี้คือการรู้ธรรมเห็นธรรมตามความเป็นจริง

ในเมื่อจิตมันรู้ขึ้นมาอย่างนี้ มันยอมรับสภาพความจริงแล้ว มันก็ไม่อยากทำสิ่งนั้นอีกต่อไป มันก็หยุดเพียงแค่นั้น อันนี้คือความรู้จริง

แต่ท่านเขียนเป็นตำราไว้อย่างสูงสุด รู้จริงนี่ คือ รู้อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา รู้ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อันนั้นมันขั้นตำรา ทีนี้ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันอยู่ที่ไหน มันอยู่ในเรื่องชีวิตประจำวัน

ถ้าฉันมองเห็นเธอ แล้วเกิดรักเกิดชอบขึ้นมา ก็ *กามตัณหา*

ถ้ามองเห็นแล้วมันเกลียด ก็เป็น *วิภวตัณหา*

ถ้าไปยึดมันถือมัน ก็ *ภวตัณหา*

วิปัสสนาอาศัยวิปัสสนิก.....

(มีผู้กราบเรียนถามหลวงพ่อกี่ยวกับแนวทางในการพิจารณา
ธรรม)

...ก็กำหนดรู้ไปเรื่อยๆ พิจารณาไปเรื่อยๆ ถ้าเวลาเราอยู่ในสมาธิ จิตสงบแล้ว เราไม่ต้องไปพิจารณา กำหนดรู้เฉยๆ เราจะพิจารณา ต้องพิจารณาตั้งแต่จิตยังไม่มีสมาธิ ถ้าเกิดมีสมาธิแล้วอย่าไปแตะต้องเด็ดขาด

๘๘

ที่เขาสอนกันว่า ทำจิตให้เป็นสมาธิชำนาญแล้ว ยกจิตขึ้นสู่การพิจารณาวิปัสสนา สอนผิดหมดทั้งเพเลย ในเมื่อจิตสงบแล้ว พอเราน้อมจิตได้ เราไปน้อมจิต ไปพิจารณา สมาธิมันก็ถอนมันก็ได้แค่ความคิด วิปัสสนิกธรรมดา

วิปัสสนาที่เราอาศัยวิปัสสนิกเป็นแนวทาง พอจิตสงบลงเป็นสมาธิแล้ว จิตอาจจะทิ้งอารมณ์เดิมที่เราพิจารณาอยู่ แล้วไปหาอารมณ์ใหม่ขึ้นมา ประูแต่งขึ้นมาเอง ซึ่งมันก็เป็นความคิดธรรมดาๆ นี้แหละ แต่ในเมื่อมันสร้างความคิดขึ้นมาเมื่อไร สติมันก็ควบคุมดูแลกำกับไปตลอดเวลา

อันนี้เรียกว่า จิตเดินวิปัสสนา เป็นภาคปฏิบัติ

ที่นี้พอไปๆ แล้ว จิตมันหยุดก็กลิ้ง หนึ่ง แล้วบางที่มันไหวตัวพื๊บ อ้อ! สิ่งนี้มันเป็นอย่างนี้ อันนี้มันเกิดปัญญาในสมาธิ ซึ่งมันจะเกิดขึ้นมาเองของมัน

.....สมณะ วิปัสสนา เกิดช่วงไหน

ในขณะที่จิตมองดูเห็นว่าร่างกายเน่าเปื่อยผุพัง สลายตัวไป
ความรู้ความเห็นอันนั้นเป็นสมาธิขั้น **สมถกรรมฐาน**

แต่เมื่อจิตถอนออกมาแล้ว สิ่งรู้เห็นทั้งหลายหายไป จิตมา
สัมพันธ์กับร่างกายเมื่อไร เกิดความรู้เป็นภาษาอธิบายซ้ำเติมสิ่ง
ที่รู้นั้นอีกทีหนึ่ง ตอนนั้นเรียกว่า **เจริญวิปัสสนา**

เพราะฉะนั้น ในคำที่บางท่านกล่าวว่า ถ้าไม่มีสมาธิก็ไม่มี
ญาณ ไม่มีญาณก็ไม่มีวิปัสสนาคือปัญญา ไม่มีวิปัสสนาปัญญาก็ไม่
มีความรู้แจ้งเห็นจริง เมื่อไม่มีความรู้แจ้งเห็นจริง ก็ไม่มีวิมุตติความ
หลุดพ้น ท่านผู้กล่าวอย่างนี้กล่าวถูก

แต่ท่านผู้ที่กล่าวว่าสมาธิขั้นสมณะไม่เกิดภูมิรู้อะไรนั้น เป็น
การกล่าวผิด เราจะบอกตรงๆ ว่า ท่านเหล่านั้นภาวนาไม่ถึงขั้น

พระพุทธรเจ้าสอนการละกิเลส เป็นขั้นตอน.....

วันหนึ่ง ไม่ทราบที่เราคิดสนุกอย่างไร ไปหยอกผู้เฒ่า (หลวงปู่เมตตาหลวง อดีตเจ้าอาวาส วัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา)

“หลวงปู่ ไปเที่ยวสอนคนให้ละกิเลส โลก โกรธ หลง สอนศาสนาผิดนะ”

“ไอ้บ้า! ทั้งหลายเขาสอนให้ละกิเลส โลก โกรธ หลง แกเอาคัมภีร์ไหนมาพูดวะ ว่าสอนให้คนละกิเลส โลก โกรธ หลง สอนศาสนาผิด ใครสอนเธอมา”

๙๐

“ไม่มีใครสอน ผมคิดของผมเอง ไม่มีใครจะไปตั้งใจละกิเลส โลก โกรธ หลง ได้หรอก พระพุทธรเจ้าก็ไม่ได้สอนให้ละกิเลส โลก โกรธ หลง โดยตรง แต่เวลาท่านพูดไว้ ท่านพูดไว้ในระดับสูงที่นี้ ในเมื่อใครละกิเลส โลก โกรธ หลง ยังไม่ได้ ท่านสอนให้ใช้กิเลส โลก โกรธ หลง ให้เกิดประโยชน์โดยความเป็นธรรม”

“แกมีอะไรเป็นหลักฐาน”

“ศีล ๕ ข้อ กับทิวรรุณมมิกัตถประโยชน์ ๔ กิเลส โลก โกรธ หลง มีในใจ เอาให้มันเป็นสิ่งกระตุ้นเตือนใจให้เกิดทะเยอทะยานในความอยากได้ อยากดี อยากมี อยากเป็น

สิ่งที่มนุษย์ปรารถนามีอยู่ ๕ อย่าง

ลาม คือผลประโยชน์ ยศ ตำแหน่งหน้าที่การงาน สรรเสริญ
ชื่อเสียงอันดีงาม สุขกายสุขใจ และ อำนาจ

๕ อย่างนี้ ทุกคนมีสิทธิที่จะแสวงหา แต่ว่าการแสวงหาควรจะมีขอบเขต ขอบเขตก็คือ ศิล ๕ ข้อ”

“แล้วเธอมีหลักฐานอะไรมายืนยัน”

“**ทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์ ๔ อุกุฐานสัมปทา** หมั่นขยันในการประกอบธุรกิจการงานหาผลประโยชน์ นี่คือหลักฐาน คนไม่มีความโลภ ขยันไม่เป็น พอได้ผลประโยชน์มาแล้ว **อารักขสัมปทา** หัดตระหนี่ให้มาก ๆ คนไม่ตระหนี่ไม่มีโอกาสได้เป็นเศรษฐี ในเมื่อพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติและอำนาจ **กัลยาณมิตรตตา** สร้างความดีกับเพื่อนบ้าน แต่คนทั้งหลายไปตีความหมายว่า คบมิตรที่ดี แต่ผมเปลี่ยนคำว่า สร้างความดีกับเพื่อนบ้าน ให้เพื่อนบ้านเขารัก เคารพ นับถือ บูชา จะได้เป็นกำลังช่วยรักษาชีวิตและทรัพย์สมบัติของเรา ให้มันคง **สมชีวิตา** เลี้ยงตนเองและครอบครัว ตลอดจนบริวาร ให้มีความสุข ตามสมควรแก่ฐานะ อันนี้คือหลักของท่าน”

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าสอนธรรมะนี้ พระองค์สอนเป็นขั้นตอน

คนที่ยังติดอยู่ในโลก ให้แสวงหาผลประโยชน์ทางโลก
คนที่มีอินทรีย์แก่กล้า แสวงหาผลประโยชน์ในทางธรรม
เพื่อสวรรค์

คนที่มีอุปนิสัยสูง แสวงหาผลประโยชน์เพื่อมรรคผลนิพพาน
ท่านสอนไว้เป็นขั้นตอนอย่างนี้

ถ้ายังไม่รู้แจ้งเห็นจริง ให้เชื่อพระพุทธเจ้าไว้ก่อน.....

ทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ ประโยชน์ในปัจจุบัน คือในชั่วชีวิต
นี้

สัมปรายิกัตถประโยชน์ ประโยชน์ในภพหน้า คือสร้างบุญ
สร้างกุศลเพื่อสวรรค์

ปรมาตถประโยชน์ ประโยชน์อย่างยิ่ง คือพระนิพพาน บำเพ็ญ
เพียรภาวนาเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพาน

๙๒

ท่านวางหลักเกณฑ์ของท่านไว้อย่างนี้ แต่เราไม่เข้าใจ
คำสอนของท่านเอง ที่ว่าไม่เข้าใจคำสอน นั่นก็เพราะว่ายังมีคนกล่าว
ประณามพระองค์ว่า สอนคนให้สันโดษเล็กน้อย ไปกล่าวตู่ว่าสอน
ให้ขี้เกียจขี้คร้าน

แต่แท้ที่จริงเราไม่เข้าใจคำสอนของพระองค์ต่างหาก

สิ่งใดที่พระองค์สอนมานี้ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาต-
ญาณ เป็นหลักฐานในคำสอนของพระองค์

พระองค์รู้เรื่องอดีตชาติของพระองค์ พระองค์เคยเกิดเป็น
อะไร เพราะบุญกรรมอะไร ทำบาปสิ่งนี้ ตายแล้วตกนรก พระองค์
เคยทำสิ่งนี้ ตายแล้วไปนรกมาก่อนเราแล้ว ทำบุญสิ่งนี้ ตายแล้ว
ขึ้นสวรรค์ พระองค์เคยทำบุญสิ่งนี้ ตายแล้วขึ้นสวรรค์มาก่อนเรา
บำเพ็ญตบะ บำเพ็ญฌาน สำเร็จฌานสมาบัติ ตายแล้วไปเกิดเป็น
พระพรหมในพรหมโลก ทั้ง ๓ อย่างนี้พระองค์ได้ปฏิบัติมาแล้ว ได้

ลขงขมขล้ว ฝนรกม้นร้อน พระองค้เคยเออห้ขไปห้ย่ขม
ล้ว สวรรรค้ม้นเยอขเยน พระองค้ก็เคยส้มผ้สกับสวรรรค้ขล้ว

เพราะน้ชน้ ค้สxonขงพระองค้น้ ล้ขที่เบ้นบขบเบ้นบุญ
ม้นเบ้นล้ขที่พระองค้ได้ลขงขมขล้วท้งน้ชน้

ค้สxonขงพระพุทรเจ้ข ไม่ช้ชนดที่ว้นอนล้บล้วฝ้นไป
ต้ช้ชนขมขล้วเทคน้สxonคน ไม่ช้ขย้งน้ชน้ ม้นเบ้นล้ขที่พระองค้ได้
ทดสขบขมขด้วยพระองค้เออง

เพราะน้ชน้ **ค้รย้งไม่รู้เจ้งเห้นจรง** เชอพระองค้เออว้ก้ก่อน
ร้บฟ้งเออว้ อย้ขไปห้ดลขงขงเหมอ้นพระองค้ ลขงล้วขย้งเรอจ้
น้ไม่รู้หรอก เชอพระองค้ว้พระองค้เคยลขงขมขล้วทดสขบขมขล้ว
ทขย้ง

การเกิด-ดับ ของจิต.....

ปฏิสนธิวิญญาณ คือ วิญญาณที่รู้ ไปจตุ วิญญาณรู้ จตุ
ปฏิสนธิ

จตุ คือ เคลื่อนจากจุดนี้

ปฏิสนธิ คือ มายืด เกิดขึ้นที่จุดนี้

ตอนดับ เรียกว่า จตุ

ตอนเกิด เรียกว่า ปฏิสนธิ

๑๔

แม้แต่การเกิดหนึ่งๆ ก็เหมือนกัน การเกิดขึ้นของอารมณ์จิต
เป็นปฏิสนธิ อารมณ์นี้ผ่านไป เป็นจตุ อารมณ์ใหม่เกิดขึ้นมา เป็น
ปฏิสนธิ

อันนี้คือการเกิดการตายในระยะสั้นๆ

จิตนึกถึงอารมณ์สิ่งนี้เกิด พอปล่อยวางอารมณ์นี้ นึกถึง
อารมณ์ใหม่ ปฏิสนธิ ที่นี้พอทิ้งอารมณ์เก่านี้ เป็นการจตุ เคลื่อน
จากอารมณ์นั้น แล้วมาก่ออารมณ์ใหม่ขึ้นมา การก่่ออารมณ์ใหม่ขึ้น
มา เรียกว่า ปฏิสนธิ

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนและสถานีใบเครือข่ายทั่วประเทศ

ลำดับ		(MHz)
ภาคกลาง		
๑	กรุงเทพมหานคร*	๑๐๓.๒๕
๒	อ.เมือง จ.กาญจนบุรี*	๙๖.๒๕
๓	อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี	๙๓.๒๕
๔	อ.แก่งคอย จ.สระบุรี	๑๐๔.๐๐
๕	อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม	๑๐๖.๒๕
๖	อ.หนองบัว จ.นครสวรรค์	๙๙.๐๐
๗	อ.เมือง จ.ประจวบคีรีขันธ์	๙๓.๒๕
๘	อ.บางสะพานน้อย จ.ประจวบคีรีขันธ์	๑๐๕.๐๐
๙	อ.เมือง จ.เพชรบุรี	๙๐.๕๐
๑๐	อ.โพธาราม จ.ราชบุรี	๙๘.๗๕
๑๑	อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐๖.๗๕
๑๒	อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี	๙๔.๐๐
๑๓	อ.เมือง จ.สมุทรสาคร	๙๗.๒๕
๑๔	อ.องครักษ์ จ.นครนายก	๑๐๓.๒๕
๑๕	อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี*	๑๐๔.๐๐
๑๖	อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี	๙๐.๕๐
๑๗	อ.ด่านช้าง จ.สุพรรณบุรี	๑๐๓.๒๕
ภาคเหนือ		
๑๘	อ.เมือง จ. กำแพงเพชร*	๙๔.๕๐
๑๙	อ.เวียงชัย จ.เชียงราย	๑๐๔.๐๐
๒๐	อ.เมือง จ.เชียงใหม่*	๑๐๐.๒๕
๒๑	อ.แม่สาย จ.เชียงใหม่*	๑๐๓.๒๕
๒๒	อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่	๑๐๔.๐๐

*ออกอากาศ ๒๔ ชั่วโมง

ลำดับ		(MHz)
๒๓	อ.เมือง จ.น่าน	๑๐๔.๐๐
๒๔	อ.เมือง จ.พะเยา	๑๐๔.๐๐
๒๕	อ.แม่ใจ จ.พะเยา	๑๐๓.๐๐
๒๖	อ.สากเหล็ก จ.พิจิตร	๙๘.๕๐
๒๗	อ.เมือง จ.พิษณุโลก	๙๒.๐๐
๒๘	อ.เขาค้อ จ.เพชรบูรณ์*	๑๐๓.๒๕
๒๙	อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์	๑๐๖.๕๐
๓๐	อ.บึงสามพัน จ.เพชรบูรณ์	๙๙.๗๕
๓๑	อ.ร้องกวาง จ.แพร่	๑๐๒.๐๐
๓๒	อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน	๙๔.๐๐
๓๓	อ.ปาย จ.แม่ฮ่องสอน*	๑๐๑.๐๐
๓๔	อ.งาว จ.ลำปาง	๑๐๓.๒๕
๓๕	อ.แม่ทะ จ.ลำปาง	๙๒.๐๐
๓๖	อ.เมือง จ.ลำพูน*	๙๗.๒๕
๓๗	อ.เมือง จ.สุโขทัย	๙๙.๐๐
๓๘	อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์*	๑๐๓.๐๐
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		
๓๙	อ.เมือง จ.อุดรธานี (สถานีแม่ข่าย)*	๑๐๓.๒๕
๔๐	อ.ศรีธาตุ จ.อุดรธานี*	๘๘.๕๐
๔๑	อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี*	๑๐๕.๒๕
๔๒	อ.เมือง จ.ขอนแก่น	๑๐๔.๐๐
๔๓	อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น	๑๐๔.๐๐
๔๔	อ.พล จ.ขอนแก่น	๑๐๑.๐๐
๔๕	อ.มัญจาคีรี จ.ขอนแก่น	๙๙.๐๐
๔๖	อ.หนองบัวระเหว จ.ชัยภูมิ	๙๗.๐๐
๔๗	อ.เทพสถิต จ.ชัยภูมิ	๙๑.๐๐
๔๘	ต.นาอ้อ อ.เมือง จ.เลย*	๙๙.๕๐

ลำดับ		(MHz)
๔๙	อ.เมือง จ.เลย*	๙๘.๒๕
๕๐	อ.เมือง จ.นครพนม	๑๐๓.๒๕
๕๑	อ.บ้านแพง จ.นครพนม	๑๐๘.๐๐
๕๒	กิ่ง อ.วังยาง จ.นครพนม	๑๐๕.๗๕
๕๓	อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม*	๑๐๑.๒๕
๕๔	อ.เมือง จ.นครราชสีมา	๑๐๓.๒๕
๕๕	อ.เมือง จ.บุรีรัมย์	๙๓.๐๐
๕๖	อ.ปะคำ จ.บุรีรัมย์	๑๐๒.๗๕
๕๗	อ.ดงหลวง จ.มุกดาหาร*	๑๐๔.๒๕
๕๘	อ.นิคมคำสร้อย จ.มุกดาหาร	๙๑.๒๕
๕๙	อ.เมือง จ.มหาสารคาม*	๙๔.๗๕
๖๐	อ.ทรายมูล จ.ยโสธร	๑๐๓.๕๐
๖๑	อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด*	๙๓.๒๕
๖๒	อ.กันทรารมย์ จ.ศรีสะเกษ	๙๖.๒๕
๖๓	อ.เมือง จ.สกลนคร*	๑๐๑.๐๐
๖๔	อ.ส่องดาว จ.สกลนคร	๙๔.๐๐
๖๕	อ.พังโคน จ.สกลนคร*	๑๐๓.๗๕
๖๖	อ.ภูพาน จ.สกลนคร*	๑๐๒.๗๕
๖๗	อ.เมือง จ.สุรินทร์*	๑๐๓.๒๕
๖๘	อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์	๑๐๐.๕๐
๖๙	อ.สนม จ.สุรินทร์*	๙๓.๐๐
๗๐	อ.สังขะ จ.สุรินทร์*	๙๗.๗๕
๗๑	อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู	๘๙.๐๐
๗๒	อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู*	๑๐๓.๒๕
๗๓	อ.โขงเจียม จ.อุบลราชธานี	๙๖.๒๕
๗๔	อ.ศรีเมืองใหม่ จ.อุบลราชธานี	๙๙.๗๕
๗๕	อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ*	๙๑.๐๐
๗๖	อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย	๙๕.๐๐

ลำดับ		(MHz)
๗๗	อ.ศรีวิไล จ.หนองคาย*	๑๐๓.๒๕
๗๘	อ.ยางตลาด จ.กาฬสินธุ์*	๑๐๓.๕๐
ภาคตะวันออก		
๗๙	อ.เมือง จ.จันทบุรี*	๙๔.๗๕
๘๐	อ.โป่งน้ำร้อน จ.จันทบุรี	๑๐๔.๕๐
๘๑	อ.สอยดาว จ.จันทบุรี	๑๐๕.๒๕
๘๒	อ.เกาะจันทร์ จ.ชลบุรี*	๑๐๘.๐๐
๘๓	อ.บางละมุง จ.ชลบุรี*	๑๐๓.๒๕
๘๔	กิ่ง อ.เกาะช้าง จ.ตราด	๑๐๑.๕๐
๘๕	อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี	๙๘.๕๐
๘๖	อ.เมือง จ.ระยอง	๙๖.๒๕
๘๗	อ.วังน้ำเย็น จ.สระแก้ว	๙๖.๒๕
๘๘	อ.อรัญประเทศ จ.สระแก้ว	๑๐๗.๕๐
ภาคใต้		
๘๙	อ.หลังสวน จ.ชุมพร	๑๐๕.๕๐
๙๐	อ.สุคีรินทร์ จ.นราธิวาส	๑๐๓.๗๕
๙๑	อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี	๙๙.๐๐
๙๒	อ.เมือง จ.พังงา	๑๐๓.๒๕
๙๓	อ.เมือง จ.พัทลุง	๑๐๓.๗๕
๙๔	อ.เมือง จ.ยะลา	๙๖.๐๐
๙๕	อ.เมือง จ.ระนอง	๑๐๓.๐๐
๙๖	อ.สะเตา จ.สงขลา	๑๐๓.๗๕
๙๗	อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา*	๑๐๕.๐๐
๙๘	อ.เมือง จ.ภูเก็ต*	๑๐๓.๒๕

สถานีโทรทัศน์เสียงธรรมบ้านดาด

ส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไทยคม ๒ ในระบบ C-BAND ช่องความถี่ 03801 MHz

ค่าซิมโบลเรท 01445 กิโลบิต Polarity H